

இதுதான் தருவி, தீர்த்தமும் ஆசனமும் கொடுத்த
மரியாதை செய்து, எல்லாவு கறிஞர்:
அகஸ்தியர் இராமர் உட்கார்த்தவுடன் அகஸ்தியர்
நீராமருக்கு தமது வைஸ்வதேவம் முதலிய கிரியை
அதிதிபூசை களைச் செய்து முடித்து, இராமாதிசாளுக்கு
செய்தல். அர்த்தியங்கொடுத்து, ஆசனமேயும் புஷ்பம்

முதலியவைகளால் அவர்களுக்கு அதிதிபூசை செய்து,
வானப்பிரஸ்தாச்சிரம விதிப் பிரகாரம் அவர்களுக்குக்
கொடுக்கவேண்டிய கந்தமூலங்களாகிற போஜனத்தைக்
கொடுத்தார். பிறகு, முனிவர் முதலில் உட்கார்த்து
கொண்டு, கைகூப்பி உட்கார்த்த, எல்லாத் தருமங்களையு
மறித்த இராமஸைப்பார்த்து “ஓ கருத்த, தபசி தனது
அக்கினிகாரியங்களைச் செய்து முடித்து அதிதியை அர்த்
தியங்கொண்டு உபசரிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யா
விடில் அத்தபசி அடுத்த உலகத்தில் பொய்ச்சாட்டி
சொன்னவன்போல் தனது மரியாதையைத் தானே
புசிப்பான். எவ்வுலகத்துக்கும் அரசராய், தருமலாஞய்,
மஹாரதராய், எல்லாராலும் வணங்கவும் சம்மாளிக்க
வும் தக்கவராய் உள்ள தாங்கள் எனக்குப் பிரியமான
அதிதியல்லவா” என்றுசொல்லி, தன்னன்பிற் கிசையப்
பழங்களுளும் கிழங்குகளாலும் புஷ்பங்களாலும் இன்
னும் மற்றவைகளாலும் இராமவரை உபசரித்து மறுபடி
யும் அவரைகொக்கிச் சொல்லுவாராயினார்: “ஓ புருஷ
சிரேஷ்டரே, இதோ ஒரு பெரியதாகப் பொன்னும்
மணியும் இழைக்கப்பட்டிக் காணப்படுகிற இந்தத் திவ்ய
தனுசு விஷ்ணுவினுடையது; விசுவகர்மாவால் இயற்றப்
பட்டது. ஒருபொழுதும் தவறுதலில்லாத

அகஸ்தியர் குரியன்போல் பிரகாசிக்கும் இந்தப்பாணம்
நீராமருக்கு அது அனந்திரங்களுக்குள் உத்தமமானது; பிரம
தேவரால் கொடுக்கப்பட்டது. இவைகளை
வாழ்வி என்றும் குன்றாத கொழுந்துடிட்டெரியும் அக்கினி

பேரல் வினங்கிக்கொண்டிருக்கும் பாணங்களால் நிரம்பிய இரண்டு அம்பரூத்துணிகளும் என்னிடம் இருக்கின்றன. இவைகள் எனக்கு இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டன. இன்னும் தங்கப்பிடிபோட்டுத் பொற்கூட்டில் வைக்கப் பட்டிருக்கும் வானொன்று இதோ இருக்கிறது. இந்தத் தனுசைக்கொண்டுதான் விஷ்ணுபகவான் அசுரர்களை யெல்லாம் போரில் வெற்றிகொண்டு தேவர்களுடைய பெரும்பாக்கியம் என்றென்றைக்கும் கேட்குந் திவினங்கும் படி வைத்தார். இந்த வில், இந்த அம்பரூத்துணி, இந்த அஸ்நிரம், இந்த வான், இவைகளைத் தாங்கள், இந்திரன் வசிரொயுதத்தைக் கைப்பற்றுவதுபோல், வெற்றியுடைய பொருட்டுக் கைப்பற்றுங்கள்.” இவ்வண்ணஞ் சொல்லி, முக்காலங்களையு மறித்த, மகாகாந்திரபால் கிளங்கும் அக்ஷதியமுரிவர் அவ்வுத்தமமான ஆயுதங்க ளெல்லாவற்றையும் இராமருக்களித்து மறுபடியும் அவரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு மொழிந்தார்.

பதினமூன்றாஞ்சுருக்கம்.

இராமர் பஞ்சவடிக்குப் புறப்படுதல்.

“ஐ இராமா, தங்களைக்கண்டு நான் மிக்க சந்தோஷ மடைந்தேன். தங்களுக்கு கேஷம முண்டாகக்கடவது. ஸக்திமனா, உங்கள் வரவரலும் நான் மிகக் களித் தேன். என்னை வணங்கவேண்டுமென்றே நீங்கள் சிதைபுடன் இவ்விடத்துக்கு எவ்வளவு சிரமப்பட்டு வந்தீர்கள். நீங்களுெல்லாரும் வெகு தூரத்திலிருந்து வந்து வந்தபடியால் உங்களுக்கு வெகு சிரமமா யிருக்கும். ஜனகமகாராஜாவின் நிருமகனான சிதை கொஞ்ச மிளைப்பாற விருப்பப்படுவதாகத் தோற்றுறிறது. இவன் வெகு சிறு பெண்; போதெனப்பொலியும் மேனியு

டையன்; கஷ்டத்தைப்பறியாதவன்; கணவன்மேல் வைத்த அன்பால் தூண்டப்பட்டுத் துன்பங்கள் நிரம்பியிருக்கும் இக்காட்டுக்கு வந்திருக்கின்றான். இவன் தங்களைக் காட்டுக்குத் தொடர்த்துவந்ததனால் மாதர்களுக்கு அசாதியமான காரியத்தைச் செய்கிறான். ஆகையால், இராமா, அவன் சந்தோஷத்திற்கு ஒருவித குறைவுமில்லாதபடி தாங்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டும். உலகமுண்டான காலம்முதல், விசேஷமாக மாதர்கள் தங்கள் கணவர்கள் கல்லு ஸ்திதியிலிருக்கும் வரையில் அவர்களிடம் சந்தோஷமாகவிரும்பு, அவர்கள் தனரவெய்திய காலத்து அவர்களைக் காவலிடுகிறார்கள். யின்னளின் நிலையாமை, ஆயுதங்களின் கூர்மை, கருடாநிலர்களின் வேகம், இம்முன்று குணங்களும் மாதர்களிடம் ஒருங்கே சேர்க்கிறுப்பதால், அவர்கள் தங்கள் புருஷர்கள் கஷ்டப்படும்காலத்தில் அவர்களை விட்டு நீங்குவார்கள். ஆனால், தமது மனைவியாகிய சீதைபோல, இவ்வித தேரடிக்கொன்று மில்லாமல் விளங்குகிறான்; அருத்த சீதைபோலப் பலவித உத்தம குணங்கள் பொருத்தி, எல்லாராலும் புகழப்பட்டவனாக இருக்கிறான். சத்துருக்களை அடக்கும் பராக்கிரமமுள்ள இராமா, தாங்களும் ஸக்ஷ்மனாரும் சீதையும் இங்கு வந்த படியால் இந்தப்பிதேசம் மிக்க அழகைப்பெற்று விளங்குகிறது." இவ்வண்ணம் அகஸ்தியமாமுநிவர் சொல்ல இராமவர் அஞ்சலிசெய்து கொழுந்துவிட்டொரியும் அக்கிலி போலப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருந்த அம்முநிவரைப் பார்த்து "ஐயா, முடிபுங்கவராகிய தாங்களே என்னிடத்தும், என் தம்பி, என் மனைவி, இவர்களிடத்தும் இருக்கும் இராமர்களைக் குணங்களைக்கண்டு வியத்ததனால் காரணம் இம் துமுதல் வெகு பாக்கியமும் அனுக்கிரக விருகம். மும் பெற்றவனானேன். தங்கள் இப்பொழுது என் பச்சைகளை கட்டிக்கொண்டு சுகமாக வசிக் கத்தக்கதான கல்ல நீர்வனமுள்ளதும் அழகான கட்டடர்த்.

ததும் ஆகிய ஸ்ரீடத்தை அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்றனர். இவ்விதமாக இராமர் சொன்னதைக்கேட்ட முனிவர்களுக்குள் உத்தமரும் தர்மர்த்தமாவமுமான அகஸ்தியர் கொஞ்சநேரம் யோசித்து, வெகு பூரியமாக “இங்கிருந்து இரண்டியோசனைதூரத்தில், அநேக பலமுலங்கள்

நிரம்பி, பற்பல மான்கள் கொஞ்சினியையா அகஸ்தியர் இடம் பஞ்சவடி என்று பெயர்போன ஒரு

அழகான பிரதேசம் இருக்கிறது. அங்கே போய் அவ்விடத்தில் ஓர் ஆச்சிரமத்தை ஏற்பாடு செய்துகொண்டு லக்ஷணரோடு வெகு நகமாகப் பிழிவாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு வாசஞ்செய்க. தசரதமன்னர் தாங்கள் ஆரணியவாசம் பண்ணவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டகாலம் அநேகமாகக் கழித்துவிட்டது. வெகுநேரமாக மந்தைக் காலமும் கழிந்தவுடன் விரதத்தை முடித்துக்கொண்டு தாங்கள் தங்கள் இராச்சியத்துக்குச் சென்று வாழலாம். இராமா, மன்னவராகிய தங்கள் தந்தை ஒருவரே வெகுபாக்கியசாவி. பயாதிமகாராஜா பாக்கியம் பெற்றதுபோல் தசரதரும் மூத்தருமாராகிய தங்களால் தாம் அளித்தவாக்கை நிறைவேற்றிக்கொண்டார். தங்களுக்கும் தசரதரையும்பற்றிப் இந்த விருத்தரத் தங்கள் பாவற்றையும் எந்தவத்தின் மடுமையாலும் கிணைகத்தாலும் என் கன்றாயறிவேன். தாங்கள் இவ்விடமே என்னுடன் இந்த ஆச்சிரமத்தில் இருப்பதாகச் சொன்னபோதிலும் தங்கள் மனத்தின் கருத்தை நான் எனது தவத்தின் மடுமையால் கன்றாக அறிவேனாகையற்றான் தாங்கள் பஞ்சவடிக்குச் சென்று வசிப்பது கலிமென்று காளிப்பொழுது சொல்லுகிறேன். அது வெகு அழகான லனம். தங்கள் வாசத்துக்குத் தகுந்த இடம் அதுவே. அந்தப் பிரதேசத்தைப் பார்த்துச் சீதை வெகு ஆனந்த மடைபடும். அது வெகு சிலாக்கியமானது. அது இங்கிருந்து வெகு தூரமுள்ளது; கோதாவரி நதிக்கு அருகி

துள்ளது. அலதக்கண்டும் வைதேதி சந்தோஷமடை-
வாள். அவ்விடத்தில் புசிப்பதற்கு வேண்டும் பழங்களுக்-
கிழங்குகளும் மிருதியாக உண்டு. அநேகவித பறவைகளும்
அவ்வளத்தில் வசிக்கின்றன. அன்றியும், பஞ்சவடி. ஒரு
வரும் அதிகமாக நெருங்காத ஏகாந்த ஸ்தலமாகவும்,
புண்ணிய ஸ்தலமாகவும், வெகு சமணியமான இட-
மாகவும் இருக்கிறது. பங்களுக்கு மனைவிபுண்டு, அவனைப்
பாதுகாக்கச் சந்தியுமுண்டு. பஞ்சவடியில் வசித்துக்
கொண்டு தபசிகளாகிற எங்கிலையும் தாங்கள் அதுபோ-
லவே காப்பாற்றி வரவேண்டும். அதோ காண்கிறதே
இதுப்பை மரக்காடு, அதற்கு வடபுறமாக ஒரு பெரிய
ஆலமரத்தைக் காணும்வரையில் வழிக்கொண்டு சென்றால்
அவ்விடத்தில் ஒரு சிறு குன்று எதிர்ப்படும். அதற்கு
அயலில் எப்பொழுதும் புஷ்பித்திருக்கும் மரங்கள்
அடர்ந்த புகழ்பெற்ற பஞ்சவடியை நீங்கள் காணலாம்”
என்று சொல்லினார். இவ்விதமாக அகஸ்தியர் சொல்லவே
இராமர் கைமுண்டோடு அம்முவிவரை வணங்கி அவரிட
மிருந்து விடைபெறக் கருகினார். அவ்விருவரும் முனிவ்-
ரிடம் விடைபெற்று அவருக்கு கமல்
இராமர் கரம்பண்ணி அவ்வாச்சொமத்தை விட
பஞ்சவடிக்குப் போதல். இச் சீமைதுடன் பஞ்சவடிக்குப் புறப்-
பட்டார்கள். அவ்விதானுமாரர்கள் விற்க-
லையும் அம்புறுத்தூணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, அச்ச-
மின்றி, அகஸ்தியமா முனிவர் சொன்ன வழிவழியே வெகு-
நூக்கிரதையுடன் பஞ்சவடிக்குப் பிரயாணமாகுர்கள்.

பதினான்காஞ்சருக்கம்.

இராமர் துடாபுனைக் கண்டத.

பஞ்சவடிக்குப் போகும்பொழுது இராமர் அநி பராக்ரீமம்
பொருத்தியதும் பருத்த உடலையுடையதுமான கருகொள்

உடையவைக்
காண்.

தைக் கண்டார். ஒரு பெரும் ஆலமரத்தில்
உட்கார்ந்திருந்த அக்கழுதைக் கண்டு
இராமலக்ஷ்மணர்கள் அதனை ஓராகக்
கொண்டு தங்களுக்குள்ளே எண்ணிக்
கொண்டு அதைப்பார்த்து “நீ யார்?” என்று கேட்-
டார்கள். அக்கழுதை அவர்களைப்பார்த்து வெகு மனமாக
வும் பிரியமாகவும் “என் குழந்தைகளே, நான் உங்கள்
தந்தையின் தோழனென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள்”
என்றது. தமது தந்தையின் தோழன் என்று கேட்ட
மரத்திரத்தில் இராமர் அக்கழுதைக்கு மரியாதை
பண்ணி, அதன்மேல், அப்பகந்தாஜனுடைய குலத்தையும்
பெயரையும்பற்றிக் கேட்டார். இராமர் சொன்னதைக்
கேட்டு அப்புண்ணரக எல்லாப் பிராணி
உயிர் தோற்றம், கருடைய உற்பத்தியையும் தனது பெய-
ரையும் பின்னருமாறு சொல்லிற்று:—

“இராகவா, முதலிலிருந்து பிரஜாபதிகளா யிருந்தவர்க
எல்லாரையும்பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேள். முதற்
பிரஜாபதி சுத்தமர், அவருக்குப் பிறகு விக்கிரீதர்,
அவர்க்குப் பின் சேஷர், சங்கிரயர், வீரியமுடைய பரு-
புத்திரர், ஸ்தாணு, மரீசி, அத்திரி, மகாபலம்பொருத்-
தியகரது, புலஸ்தியர், அக்ஷிஸ், சேசேதஸ், புலகர்,
தக்ஷர், விவஸ்வான்; இவர்களுள்ளாரும் பிரஜாபதிகள்.
இவர்களுக்குப் பின்வந்தவர் மகாகாந்தியுடன் வினவிய
அரிஷ்டகேமிபென்று சொல்பபெயர் காகியபர், தக்ஷ பிர-
ஜாபதிக்கு மிக்க பெருங்கீர்த்திபொருத்திய அனுபது புத்தி-
ரிகள் இருந்தார்களென்பதை நாம்கொள்கப்பட்டிருக்கிறோ-
மன்றோ? அவர்களில் மெல்லிய இடையுடைய பெண்கள்
என்மறைக் காகியபர் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டார்,
அவர்கள் அதிதி, திதி, தனு, கானிகை, தாமிரை, ருரோ-
தவசை, மனு, அனலை என்று சொல்லப்படுவார்கள். அவர்
கவிடத்தில் வெகு சந்தோஷமுடைந்த காகியபர் அவர்களை

கோக்கி "இம்மூவுலகங்களையும் காத்ததற்கு வல்லாராபிப
 ன் னைப்போன்ற பராக்ஷிமமுள்ள குமாரர்களை தீங்க
 னடைவீர்கள்" என்று சொன்னார். அப்படி அவர் சொல்ல
 அதிதி, நிதி, காவிகைமுவர்களுந் தங்களுக்கு அம்மாதிரிக்
 கிர்த்தியுள்ள புதல்வர்கள் உண்டாவார்களென்று நினை
 வுறுதியோடு கனித்திருந்தார்கள். மற்றவர்கள் அவ்வாறு
 நினைக்கவில்லை. அதிதியினிடமிருந்து பன்னிரண்டு ஆதித்
 தியர்கள், எட்டு வசக்கள், பதினே ருருத்திரர்கள்,
 இரண்டு அசுவினிகள், ஆகிய முப்பத்துமூன்று தேவர்கள்
 உண்டானார்கள். இராமா, நிதியினிடமிருந்து பெயர்
 பெற்றதைத்தியர்கள் பிறந்தார்கள். கடல்கூழ்த்த காகினி
 யும் அவர்கள் ஆதினத்தில்தான் ஆதியில் இருந்தது.
 பனகவரை அடக்கும் பண்பினனே, தனு அவவக்கி
 வன் என்பவனைப் பெற்றான்; காவிகை நாகன், காலகன்
 என்பவர்களைப் பெற்றான்; தாமரை கிளைஞ்சி, பாசி,
 சேனி, திருதராஷ்டிரி, ககி என்ற ஐந்து கன்னியர்களைப்
 பெற்றான். அவர்களுள், திரௌஞ்சி கோட்டாங்களைப்
 பெற்றான்; பாசி கோழிகளையும், சேனி வலியுள்ள கழுநா
 களையும், பருத்துகளையும் பெற்றார்கள்; திருதராஷ்டிரி
 அண்ணப் பறவைகளையும், சக்கரங்கங்களையும் பெற்றான்.
 ககி கதை என்பவனைப்பெற்றான். கதையின்பெண் விந
 கை, குரோதலகைக்கு பத்துப்பெண்கள் பிறந்தார்கள்.
 அவர்கள் பெயர் மிருகி, மிருகமந்தை, ஹரி, பத்திரமதை,
 மாதங்கி, சார்த்தாலி, சுலேதை, கரபி, வசுத
 ணங்களும் பொருத்திய காதை, கத்ருகை என்பன.
 ஓ புருஷோத்தமா, மான்கனெல்லாம் மிருகியின் குழந்
 தைகள். மிருகமந்தை பெற்றன கரடிகளும், ஸ்ரமரம்
 என்ற மான்களும், கவரிமரங்களும், ஹரி என்பவ
 ளிடம் கிங்கங்களும், பலமுள்ள அகேக குரங்குகளும்
 பிறந்தன. பத்திரமதை இராவதி என்ற பெண்ணைப்
 பெற்றான் இவன் இவ்வுலகத்துக்கெல்லாம் மஜுமாஞ்சு

விருக்கும் ஐராவதமென்ற யானையை ஈன்றான். மாதங்கி
 சிடமிருந்து மதயானைகள் ஜனரித்தன. சார்த்தாலி
 கோலாங்குடல்ம் என்ற குரங்குகளையும் புவிக்களையும் பெற்
 றான். சவேதை திக்கஜங்களைப்பெற்றான். சுரபி என்ப
 வளுக்கு இரண்டு கிர்த்திபெற்ற பெண்கள் பிறந்தார்
 கள். அவர்கள் பெயர் ரோகிணி கந்தர்வி என்பன. ரோகிணி மாடுகளைப் பெற்றான். கந்தர்வி குதிரைகளைப்
 பெற்றான். இராமா, சுரஸை காக்களைப் பெற்றான். கத்ரு
 பன்னகர்களைப் பெற்றான். மனு என்பவன் பிரமணா,
 சுத்திரியர், வயசியா, சூத்திரர் என்று பெயர்பெற்ற
 மனிதர்களைப் பெற்றான். அனலை புண்ணியமான பழங்
 களைபுடைய விருகங்களைப் பெற்றான். விகதை கூடு
 என்பவளுடைய பேர்ததி. கத்ரு சுரஸையின் தங்கை.
 கத்ரு ஆயிரத்திலைகளைக்கொண்டு இவ்வுலகத்தைத் தாங்
 கும் ஆதிசேஷனைப் பெற்றான். விகதை கருடன் அருணன்
 என்ற இரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றான். நான் அருணன்
 புத்திரன். என்பெயர் ஜடாபு. என் அண்ணன் ஸம்பாதி
 என்பவன். எங்களுக்குத் தாய் சேனி. தங்களுக்கு
 மனமிருக்கும் பகைத்தில் நான் தாங்கள் வசிக்குமிடத்தி
 லிருந்துகொண்டு தங்களுக்கு என்னால் செய்யக்கூடு முதலி
 களைச் செய்வேன். இக்காடு மிக அடர்த்து மிருகங்க
 ளும் ராக்ஷசர்களும் சஞ்சாரம் பண்ணுமிடமாக விருக்கி
 றது. தாங்களும் ஸக்ஷமணரும் பர்ணசாலையை விட்டு
 எப்பொழுதாவது வெளியிற்போகும்படி வந்தால் நான்
 அக்காலத்தில் கைதையைப் பாதுகாப்பேன்”.

இவ்வாறுசொன்ன ஜடாபுவை இராமர் உபசரித்தாக்
 களிப்புடன் தழுவி வணங்கி, அதற்கும் தம் தந்தைக்கு
 முண்டான சிகேஷைகூடியமான சங்கதிகளை அது அடிக்கடி
 சொல்ல அதிகவனத்தோடு கேட்டார். சின்பு அந்தப்
 பஸாலிலான ஜடாபுவினிடம் கொஞ்சகேரம் கைதையைப்
 பாதுகாக்கும்படி ஒப்பித்தவிட்டு விட்டதற் பூச்சிகளைக்

கொளுத்தும் கெருப்புப்பொலச் சத்தருக்கிறத் தங்கும்
பரக்கிரமமுன்ன இராமர் லக்ஷ்மணருடன் பஞ்சவடிக்
குச் சென்றார்.

பதினேந்தாஞ்சஞக்கம்.

இராமர் பஞ்சவடிகில் சூக்கிரமம் அமைத்து அங்கிடத்தின
கொஞ்சக்காலம் வாசம்பண்ணியது.

பிறகு, இராமர் அநேக மான்களும் கொடிய சர்ப்பங்
களும் பிருகங்களுக்குச் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கும் பஞ்ச
வடி சேர்க்கு, வெகு, பரக்கிரமசாலியாகிய தமது தம்பி
லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து "மகரிஷி அகஸ்தியர் குறித்த
இடத்துக்கு நாம் வந்துவிட்டோம். எப்பொழுதும் மலர்ச்
சிருக்கும் மாங்கனடர்க்கு பஞ்சவடி இதுதான். நீ காட்
டில் வெகு சமர்த்தியமாகப் பழகியவனுமே. கன்னுக்
கான்கு பக்கங்களிலேயுஞ் சுற்றிப்பார்.
பஞ்சவடிகில் எமக்கு ஆச்சிரமம் ஒன்று ஏற்படுத்த எங்
கிடம் உனக்குப் பிடிக்கிறது? அதை
ஆராய்ந்து சொல். எங்கிடத்தில் நீயும் காணும் சீதையும்
சந்தோஷமாக வசிக்கலாமோ, எங்கிடத்தில் பூஞ்சோலை
கள் கன்னுக் அமைத்து சலம் சமீபமாகவும் இடம்
பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாகவும் இருக்கிறதோ, எங்
கிடத்தில் எமக்கு வேண்டிய ஸமித்த, தருப்பை,
புஷ்பம் முதலியவைகள் கலபமாக எமக்குக் கிட்டுமோ
அவ்விதமாக இடத்தைப் பார்" என்றார். இவ்வண்ண
மாக இராமர் சொல்ல லக்ஷ்மணர் கைகூப்பி வணங்கி,
சீதை முன்பாகக் காத்ததைப் பார்த்து "ஐயாகாருத்
தரே, தாங்கள் கனக்கு யஜுமானை இருந்தகொண்டிருக்க
கான் எக்காலத்தும் தங்களுத்தரவுப்படி உள்ளடங்கி உடக்
கக் உடமைப்பட்டனர். கலயமாக ஒன்றுஞ் செய்ய எனத்

கதிராமியில்லை. ஆலையால், தாங்களே அழகான ஒரு இடத்தைப் பார்த்து, "இவ்விடத்தில் ஆச்சிரமம் செய்" என்று எனக்குக் கட்டளை மிடலேண்டும்" என்று. இவ்விதமாக மகாத்மாவாசிய ஸக்யமணர் சொன்ன சொற்களைக்கேட்ட இராமர் வெகு சந்தோஷமடைந்து, கொஞ்சநேரம் ஆராய்ந்து, எல்லா வனங்களும் பொருத்திய பிரதேச மொன்றைப் பார்த்து வைத்துக்கொண்டு, அங்ஙனமாக இடத்துக்கு ஸக்யமணரை அழைத்துப் போய், அவர் கையைத் தமது வாயால் பற்றி, ஆச்சிரமம் ஏற்படுத்தும் விஷயமாக, "இவ்விடம் சமமாகும் வெகு அழகாயும் மலர் மரங்களால் சூழப்பட்டும் இருக்கிறது. ஆலையால், இவ்விடத்திலே நாம் வளிக்க ஓர் ஆச்சிரமத்தை நீ செய். சூரியன்போல் விளங்கிக்கொண்டி வெகு மனோகரமாகக் கந்தமலீசும் தாமரைப் புஷ்பங்கள் நிரம்பிய தாமரையோடை ஒன்று சமீபத்தில் இருக்கிறது. அன்றியும் பரிசுத்தரான அக்ஷறியமுரிவர் சொன்ன வாறு இங்கே மணம்பொருத்திய மலர்கள் நிரம்பிய மரங்களடங்கும், அன்னங்களும், காரண்டலங்களும், சக்கரவாகங்களும் விளையாடப்பெற்றும், மான்கூட்டங்கள் நிறைந்தும் விளங்குகின்ற அழகான கோதாவரிகதியும் இதோ தான் ஓய்கிறது. அது வெகு தூரமுள்ளது; வெகுசமீபமுள்ளது. மனோகரமாகச் சப்திக்கும் மரில்கள் பொருத்தியும், உன்னதமாயும், அநேக குகைகள் நிரம்பியும், புஷ்பித்துள்ள அநேக விருகடங்கள் சூழ்ந்தும் இருக்கும் பல குன்றுகள் இதோ கம்மைச் சுற்றியிருக்கின்றன. ஆங்காங்கு காணப்படும் தங்கம், வெள்ளி, தாமிரங்களின் பொருள்களால் இக்குன்றுகள் அநேக வருணங்களால் கோலமிட்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகள் போல் தோற்றமின்றன. இங்கிருக்கும் காடு ஆச்சா, பனை, தமாலம், பேரீச்சு, பனா, மா, கீவாசம், வேல்லை, புன்னை, கட்டிமா, அசோகம், நிலகம், சம்பகம், தாழை, சத்தனம், கப்பத்தனம்,

கடம்பு, பனஸம், எலுமிச்சை, தவம், அகலகர்ணம், கருங்காசி, அரசு, முண்முருக்கு, பாநிரி முதலிய விருக்ஷங்கள் அடர்ந்த புதரோடு கொடிகள் படர்ந்திருக்கிறது. இது வெகு புண்ணியமான இடம்; மிக்க அழகு வாய்ந்தது; அநேக பறவைகளும் மிருகங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. இங்கே நான் இந்தப் பஷிபுடன் (இடாய்) வசிப்பேன்" என்றார்.

இராமர் அம்மொழி புலனும் பகைவரைவெல்லும் பரக்கிரமமுள்ள வாலிமிருந்த லக்ஷ்மணர் பர்ணசாலை எட்டல் வெகு சீக்கிரமாகத் தமது தமையனார் வசிப்பதற்காக ஓர் ஆச்செமத்தை அவ்விடத்தில் அமைத்தனர். கங்குக மண்கவரெழுத்து, உயர்ந்த மூங்கில்களால் அழகான பலமுள்ள கம்பங்கள் காட்டி, அரசுக்கிளைகளைப் பரப்பிப் பலமாக கரையில் கட்டி, லாடும் விழலாலும் தூளைளாலும் கெருக்கமாக வேய்த்து, தூரையைச் சமமாகவிரவி, ஒரு விசாலமான அழகிய பர்ணசாலையைத் தமது தமையனாராகிய இராமவர் வசிக்கும் பெருகுட்டு ஒருகொடியில் பலசாலியாகிய லக்ஷ்மணர் கட்டிமுடித்தார். அது ஒப்பற்ற வணப்புடையதாக விளங்கிற்று. அதன்பின் லக்ஷ்மணர்கோதாவிரிதிக்குச்சென்று அதில் ஸ்காணஞ் செய்து தாமரைப் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் பறித்துப் பர்ணசாலைக்குத் திரும்பிவந்தார். பின்னர் அதற்கு லக்ஷ்மணர் புஷ்பங்களால் வாஸ்து பூசை செய்து, சாஸ்திரப்பிரகாரம் தாங்கள் அவ்விடத்தில் ஷேமமாக வாசம்பண்ணுவதற்காகச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்து முடித்து, இராமரை அழைத்து தாம் அமைத்த ஆச்செமத்தைக் காண்பித்தார். அவ்வாறு கட்டிமுடித்த அழகிய பர்ணசாலையைச் சிறை யுடன் இராமர் பார்த்து ஆனந்தக்கடலில் அமிழ்தார். தமது புதுக்களால் லக்ஷ்மணரைத்தழுவி வெகு பிரியமாகவும் கம்பீரமாகவும் அவரைப்பார்த்து இராமவர் "தம்பி,

நீ இன்று மிகப் பெரியகாரியத்தைச் செய்து முடிந்தாய், அதனால் என் வெகு திருப்தியடைந்தேன். அதற்குக் கைம்மாறு எனது ஆலிங்கனமென்றே எண்ணி காணுந் தைத் தழுவிக்கொண்டேன். இவ்வண்ணம் இங்கிதமறித்து, கன்றியறிந்து, தழுமறித்து, நடனமும் உன்னைத் தனது குமாரனாகப்பெற்ற எனது தந்தை இறந்துவிட்டாரென்று சொல்லத்தக்கது' எனப் புகழ்ந்துகூறினர்.

திருவை வளர்க்கும் இராமர் லக்ஷ்மணரை கோக்கி இவ்வாறு சொல்லி அகேக பழங்கள் சிரமப்பிடி அவ்விடத் தில் வெகு சுகமாகத் தமதுஜம்புலங்களைமுடக்கி வசித்தார். அந்தத் தருமாத்மமா அப்பஞ்சவடி யாச்சிரமத் தில் சிதையும் லக்ஷ்மணரும் சுகரூபைபண்ண ஸ்வர்க்க லோகத்தில் இத்திரன் வசிப்பதுபோலக் கொஞ்சக்காலம் வாசஞ்செய்தார்.

பதினாறாஞ்சருக்கம்.

ஒருநாள் பிரதக்காலத்திலுள்ளகாலம் பண்ணக் கோதாவிரிக்குக் சென்றபொழுது லக்ஷ்மணர் அக்காலத்தே ஹேமத்தருதவால் வருகிறதம்; இராமர் பாதலாயபார்க்க ஆசைப்படர்.

மகாத்மாவாகிய இராமா அக்வே சுகமாக வசித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது சாதக்காலங்கழித்து ஹேமத்தருது தொடங்கிற்று. அக்காலத்தில் ஒருநாள் இரவுகழித்து பொழுதுவிடியும் வேளையில் பிரதக்காலஸ்ரீனத்திற்காக இரதகத்தனர் அழகான கோதாவிரிக்குப் போயினார். சிதையோடி இராமருக்குப் பின்னர் வவருவணக்கமாகக் கையில் கலசமெடுத்துச் சென்ற லக்ஷ்மணர் இராமரைப் பார்த்து = இன்னொலிஹையே, தங்களுக்கு வெகு ஆனந்தமானகாலம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. இந்த ஹேமத்தருதுவால், இவ்வருஷம் தன்னை அலங்கரித்துத்

பலிச்சார வகுப்பை, கொண்டு வருவதுபோல் வெகு அழகாக விளங்குகிறது. ஜனங்கள் உடம்பு இம் காலத்தில்தான் பணியால் வெடித்து வறண்டுவிடுகிறது. புனிழுழுதும் பசிர் நிரம்பி இருக்கிறது. நீரில் படிய இக்காலத்தில் மூனம் வருகிறதில்லை. அனலண்டை உட்காரச் சுகமாகவிருக்கும். இக்காலத்தில் தான் புதுகெல் சூத்தி அங்ஙவரிசையைக்கொண்டு ஹயில் அமைத்து ஆண்டுரூர் தங்கன் பிரதர்சனையுத் தேவதை விளையும் ஆராதித்தத் தங்கன் பாவங்களை ஒழிக்கிறார்கள். காபெட்கும் இப்பொழுதுதான் எல்லாவிதமான சம்பத்துகளும் நிரம்பி விளங்குகு காலம். இப்பொழுது தான் என்கும் பா லும் தவிரும் கெல்யும் அதிகமாகக் கிடைக்கும் காலம். இக்காலத்திற்குள் வெற்றியை விரும்பிய வர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுவார்கள். ரூரியன் இக்காலத்தில் தென் திசை சென்றுவிடுகின்றமையால் வட திசை தெற்றியில் நிலகமில்லாத பெண்ணைப்போல இருக்கும். எப்பொழுதும் இவற்கையாகவே பனிக்ஷ்டிஷாஸ் நிரம்பியிருக்கும் இமயமலையும் இப்பொழுது ரூரியன் தென் திசைசென்றுவிடுவதால் தன்பெயருக்கேற்றமுற்றும் பனிமலையாகவே விளங்குகுங்காலம் இது. இப்பருவத்தில் பகலில் மத்தியாண் காலத்தில்தான் அலைத்து நிரியச் செளக்கியமாகவிருக்கும் ; ரூரியனிரணம் மேலேபட இன்பம் மாயிருக்கும்; கடுப்பகலிலும் நிழலையும் தண்ணீரையும் அணுகக் கூகம். இக்காலத்தில் எப்பொழுதும் ரூரியன் உக்கிரமேயின்றி வெகுசாந்தமாக இருப்பன் ; பனிவிழுத்து கொண்டிருக்கும்; ஊசிபோல் சூத்தும் சூனிகாற்று விகம்; காடுகள் பனியால் அகேகமாக மனித சஞ்சாரமின்றி வெறுமை யடைத்து விளங்கும். இக்காலத்தில் ஜனங்கள் மற்றக்காலங்களில் போல் வெட்டவெளியில் தூங்கமுடியாது. புஷ்யத்தில் உள்ள பூரணசந்திரன் இக்காலத்தில் உண்டாகும் பனியால் ஒளி மழுங்கியிருப்பன். ரூரியனின்

தூணியாண்டம்.

காக்கிறுக்கும். இரவுகள் கீழ்த்திருக்கும். சந்திரனுடைய அழகு சூரியனுக்காய்விட்டது; சந்திரமண்டலம் பனி மூடிச் செத்தது, மூச்சுப்பட்டு மங்கின கண்ணாடிபோல், இக்காலத்தில் பிரகாசிப்பதெல்லாம், பூரண சந்திரனை யுடைய இரவும் பனியால் மூடப்பட்டு, வெநிலிலைந்து மேனிகுத்துத் தமது சிதைபோல், தன்னழகு குன்றி விளங்குகிறது. எப்பொழுதும் இயல்பாகவே குளிர்ந்த விசும் மேல்காற்று இப்பொழுது பனிமூட்கலந்து இரட்டிப்பான குளிர்ச்சியோடு விசுகிறது. புனைக்கொப்பான ஆவியால் மூடப்பட்ட காடுகள் சூரியனுதயமாகும் காலத்தில் கிரேனஞ்சும், சாரசும் முதலிய பறவைகள் கூவு, கன்றுக விளைந்த வாற்கோதுமைகளையும், கோதுமைகளையும் உடையவாய் விளங்குகின்றன. பேரீந்துப் புஷ்பமளவு பருமனுள்ள மணிகள் கிரம்பிய கதீர்களால் கெற்பயிர்கள் கொஞ்சம்கிளைத்து தங்குதெமரகவிளங்குகின்றன. தூரத்திலுதிக்கும் சூரியன் குளிர்ந்த பனியால் சூழப்பட்ட கிரணங்களால் சந்திரனைப்போல் விளங்குகிறான். காலைில் உஷ்ணமின்றியும், மத்தியானகாலத்தில் அனுபவிக்கக் கூமான உஷ்ணம்பொருந்தியும், கொஞ்சம் சிவந்தும் வெளுத்தும் வெயில் பூமியில் தோற்றுவின்றது. காடுகளில் பனிமூடிய புல்தரைகள் இளம் வெயிலில் வெகு அழகாய்ப் பிரகாசிக்கின்றன. காட்டாணிகள் அதிக தாகத்தால் தண்ணீர் குடிக்க கீட்டிய துதிக்கைகளை அங்கீர் அதிக தேமாயிருந்தால் உன்னிழுத்துக்கொள்ளுகின்றன. நீர்ப்பறவைகள் தண்ணீருக்குச் சமீபத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, மறியில்லாத போர்வீரர் செருகிற்குச் செல்லக் கூகவதுபோல, நீரி லிறங்கத் துணியாமலிருக்கின்றன. பூவற்றுப் பனித்துளிகளாலும் ஆவியாலும் மூடப்பட்டு அசைவற்று நிற்கும் காட்டுமரங்கள் துங்குவனபோலக் காணப்படுகின்றன, அதிகப் பனியாலியால் மூடப்பட்டும், சத்தத்தால் வலித் தநியப்படும் சக்கரவாகப் பறவைகளை உடையவாழியும்,

பனிநீரால் களைந்த மனத் குன்றுகள் பொருந்திய களைபுடைபலாகியும் விளங்குகின்றன. பனிபெய்வதாலும், சூரியனுக்கு உச்சிதங்கியில்லாமையாலும், சிதளத்தாலும், தீர்மலமான மனையுச்சியிலிருந்தபோதிலும் ஜலம் குடிப்பதற்கு விஷம்போலிருக்கிறது. தாமரை ஓடைகள் உதிர்ந்த தாமரை இதழ்களையும், மகரந்தத்தையும், பனியால் அழுதியிருக்கும் மலரற்ற காய்புகளையும் உடைமையால் கொஞ்சமேனுஞ் சோதிக்கவேயில்லை. இப்போது புதுவுலகம்மாதிரி பரதர் வெகு துயரப்பட்டுக்கொண்டு தங்கனிடம் வைத்திருக்கும் அன்பால் காதல்திலிருந்து பரதர் கொண்டே தவம்புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் இராச்சியத்தையும் தனது சூரிய மரியாதையையும் பலவிதப்போக்கிலையும் வெறுத்து விட்டு, அரிய தபசியாக, தியமமான ஆகாரத்தைப் புசித்து, குளிர்ந்திருக்கும் வெறுந்தரையில படுத்த தனது வாய் காட்டினைக் கழிக்கிறார். அவரும் இத்தகாலத்தில் எழுந்த தமது குடிகள் சூழ ஸ்காணம்பண்ணும்பொழுதிச் சரயு ததிக்ருப் போய்க்கொண்டிருக்கலாம், வெகு சென்கியமாக வளர்ச்சப்பட்ட மெல்லிய இயல்பையுடைய பரதர் எவ்விதமாக இப்பொழுது குளிர்ந்த சலத்தில் விடியற்காலத்தில் ஸ்காணம் பண்ணுவாரோ தெரியவில்லை. விதழ்போன்ற கண்கள்பொருத்தி, வெகுபராக் கிரமசாலியாய், நீலவருணராய், தொத்தியில்லாது கம்பீரமாய் விளங்கிக்கொண்டு, தருமத்தை கண்ணாகவறித்து, உண்மையே பேசிக்கொண்டு, ஒருவித கெட்டகாரியமும் செய்யாமல் கடுங்கிக்கொண்டு, தமது ஸம்புலன்களையும் அடக்கி, எல்லாவிடமும் அன்பாகவும் இனிமையாகவும்பேசிக்கொண்டு, நீண்டகைகள் பொருத்தி, பைகவரை அடக்கும் நிற துள்ள பரதர் இராச்சியாதிபைகங்கள் எல்லாவற்றையும் தறந்து, முற்றிலும் தங்கனிடமே பிரதியை வைத்துவிட்டார். காட்டிலிருந்துகொண்டே காட்டிலிருந்து தவம்

புரியும் தங்களைப் பரதர் தமது தவத்தால் பின்பற்றா
 இறப்படியால் அவர் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய கவர்க்க
 லோகத்தை முன்னரே தேடிக்கொண்டார். உலகத்தில்
 மனிதர்கள் விசேஷமாகத் தங்கள் தந்தைகள் குணத்தைக்
 கொள்ளாமல் தங்கள் தாயர்களுடைய குணத்தையே
 கொள்ளுகிறார்களென்று பிச்சித்தமாக வழங்கிவரும்
 வசனமானது பரதரிடம் பொய்யாகிவிட்டது, தசரத
 மன்னவரை காயகராகவும் பரதரைக் குமாரராகவும்
 உடைய நமது தாய் கைகேரிக்குமட்டும் இத்தக் கொடிய
 எண்ணம் எகிறிதமாக உதித்தது” என்றனர்.

வெகு தயக்கிடராகிய லக்ஷ்மணர் அன்பரில் இவ்
 வாயு பேச, இராமர் தாய்மேல் சொல்லிய குற்றத்தைச்
 சங்கீரமுடியாமல் அவரைப்பார்த்து “தம்பி, நீ நமது
 இளையதர்ப்பான கைகேரியை ஒருபொழுதும் சித்திக்க
 லாகாது. இத்தவரோ வம்சத்தின் கொழுந்தாகிய பரத
 னைப்பற்றி இன்னும் வேண்டியமட்டுஞ்
 சொல். காட்டில் தவம்புரிந்து வசிப்பதில்
 என்மனமெவ்வளவோ கையியமாக இரு
 க்தபோதிலும், பரதனிடத்துள்ள அன்பினால் என்புத்தி
 மயங்குவின்றது. அவனுடைய பிரியமாயும், மதுரமாயும்,
 மனோகரமாயும், அயிராதத்துக் கொப்பரையும், மனத்தைச்
 சாத்தப் படுத்திவைப்பதில் அதிக ஆற்றலுடையவைக
 ளாயும் உள்ள வசனங்கள் என் மனத்தில் இருக்கின்றன,
 மகாத்மாவாகிய பரதனையும் நமது விராஜன சத்துருக்
 களானையும் நான் எப்பொழுது உன்னுடன் காணப்போ
 கிறேன்” என்று இவ்விதமாகக் கூறித் துவரப்பட்டிக்
 கொண்டே கோதாவரி கதிசெர்ந்து தமது தம்பியோடும்
 நெறியோடும் ஸ்ரீராமம் முதலியவைகளைச் செய்துமுடித்
 தார். பிறகு அவர்கள் தீர்த்தத்தால் தங்கள் பிதிரர்க
 ளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் செய்யவேண்டிய தர்ப்பணம்
 விசைச் செய்துமுடித்து உதயஞ்செய்த நூரியிறையும் மற்

தத்தேவதைகளையும் விதிப்பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். சீதைையைத் தம்பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மணருடன் ஸ்கானம் செய்து நிரும்பின இராமர் சந்திரபாவானை முன்னிட்டிக்கொண்டும் பார்வதிதேவியைத் தமது பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டும் ஸ்கானம் செய்துளரும் ருத்திரமூர்த்திபோல் விளங்கினார்.

பதினேழாஞ்சஞ்சகம்.

பஞ்சவடிவில் ரூப்பணாக இராமனின் சந்தித்தல்.

இராமர் சீதை லக்ஷ்மணர் மூவரும் கோதாவரி கதியில் ஸ்கானஞ் செய்துவிட்டுத் தங்கனாச்சிரமத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றார்கள். ஆச்சிரமஞ் சேர்த்து, இராமர் தாம் செய்யவேண்டிய காலக்கடன்னைச் செய்து முடித்துப் பர்ணசாஸ்திர ஹஸ்தந்தார். அவர் அவ்விடத்தில் மகரிஷிகள் ஆராதிக்கத் தமது தம்பி லக்ஷ்மணரோடு அனேக விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சீதாதேவியுடன் இராமர் தமது ஆச்சிரமத்தில் விர்றிருந்தது, கித்திரையோடு சந்திரன் கூடிவிருந்ததுபேரல் விளங்கிற்று. அவ்விதமாக அவர் பேசிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அரசுக்கி யொருத்தி தற்செயலாக அவ்விடம் வந்தாள். தசுக்ரீவன் தங்கையாகிய ரூப்பணாகை அகன்ற மார்பும், அழகிய புஜங்களும், தாமரைபிழ் போன்ற கண்களும், முழங்கால்வளையில் தொங்கும் கரங்களும் உடையவராய் அதிகமாக நின் றொளிரும் முகத்துடன் விர்றிருந்த தேவர்க்கொப்பான இராமரைக் கண்டாள். அவருடைய யானைபோன்ற கிடையும், கடைமுடிவும், அழகும், பலமும், இராஜ லக்ஷணங்களும், ருவனை நிறமும், அனங்கனது சாயலும், இத்திரனுக்கொப்பான

கவியும் அவன் மனத்தைக் கவர்த்தன. இவருக்கும் அவருக்கும் எவ்வளவுதாம்? அவரது கழகமென்கே? இவனது துர்முகமென்கே? அவரது குற துர்ப்பணைகைய வயிறென்கே? இவனது சரித்த பெருத்த வயிறென்கே? அவரது நீண்ட பெரிய கண்ணென்கே? இவனது கிராமமான கண்ணென்கே? அவருடைய அழகிய குஞ்சியென்கே? இவனது சிவந்த விரித்த கூத்தலென்கே? கண்டோர் மனத்தைக் கவரும் அவரது வணப்பென்கே? எல்லாரும் கெடுகத்தக்க இவனது கோரமான உருவென்கே? அவரது இனியசூரல் என்கே? இவனது பயங்கரமான சூரலென்கே? அவரது இளமையென்கே? இவனது மூப்பென்கே? அவரது இனிய பிரிய வசனமென்கே? இவனது சொல்லென்கே? அவரது அறகெறியென்கே? இவனது மறகெறியென்கே? இராமரோ அழகுள்ள சுத்தரபுருஷர். சூர்ப்பணைகையோ வெகு கிராமமான அரக்கி. இவ்வளவு வித்தியாசங்கள் காமத்தால் கட்டுண்டவர்களுக்குத் தோற்றமா? ஆகையால், சூர்ப்பணை இராமரைக்கென்று மயங்கி, அவரை கோக்கிச் “சுடைமுடிதறித்துத் தவவேடம்பூண்டு வில்லைத்திக்கொண்டு மனைவியுடன் நாடிசென்னை சஞ்சரிக்கும் இந்த இடத்துக்கு ஏன் வந்திருந்தீர்? நீர் வந்தகாரணமென்ன? அதின் உண்மையை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினாவினான். இவ்வாறு அரக்கியாடைய சூர்ப்பணைகை தம்மைக்கேட்கவே, எல்லாவிஷயங்களையும் பேசியவனவாக என்னும் குணமுள்ள இராமர் அவனைப் பார்த்து “இத்திரானுக்கொப்பான பராக்கிரமம் பொருத்திய தராதர் என்ற மன்னவொருவரிருந்தார். காண் அவருடைய மூத்தருமான், என்னை இராமன் என்று சொல்லுவார்கள். அநோ இருக்கிறாரே அவர் என் தம்பி லக்ஷ்மணர். எப்பொழுதும் என்னைச்சார்த்த நித்யவர். இவன் என் மனைவி; சிதை []ன் பெயர்.

காங்கள் எங்கள் தாய்தந்தையர்கள் உத்தரவுப்படி அறம் வளர்க்க இஷ்டமுற்று வந்திருக்கிறோம். நீ யார் என்று அறிய விரும்புகிறேன். நீ யார் மகன்? உன் பெயர் யாது? நீ யாவாச் சேர்ந்தவன்? மனோகரமான உருவமுடையவன் யால் நீ அரக்கிபோலும், நீ இங்கு வந்தவரான மென்ன? அதை உன்னப்படி சொல்லவேண்டும்” என்று கூறினர்.

இதைக்கேட்டுக் காமத்தால் வருத்தப்பட்டிக்கொண்டிருந்த சூர்ப்பணகை இராமரைப்பார்த்து “கேளும் இராமரே, காலுண்மையைச் சொல்லுகிறேன். சூர்ப்பணகை என்னும் அரக்கி, இஷ்டப்படி உருவங் கொள்ளுந் சக்தி எனக்குண்டு. பார்ப்பவர்கள் உள்ளத்தை நடுங்கச் செய்துகொண்டு காணித்தக்காட்டில் தனிமையாக எப்பொழுதும் சஞ்சரிப்பவன். இராவணன் என் தமையன். அவன் வெகு பலசாலி; அரக்கர்களுக்கெல்லாம் இறைவன். அன்னை யான் விரிவாகவுடைய குமாரன். அவனைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். எப்பொழுதும் தூங்கிக்கொண்டேயிருக்கும் மகாபலம் பொருத்திய கும்பகர்ணனும், ராகாசகுலத்தில் பிறந்தும் வெகு தர்மாத்மாவாய் ராகாச குணமேயில்லாத விவேகனனும், பேரில் கீர்த்தி பெற்ற கரணம், தூஷணனுமாவிய இவர்களைல்லாரும் என் சகோதரர்கள். நான் இவர்கள் எல்லாரையும் விட்டுவிட்டு என்னிஷ்டப்படி சஞ்சரிக்க வல்லவன். இராமரே, நான் தங்களைக் கண்டமாதிரத்தில் தாங்கள் எனக்குப் புருஷனாகவேண்டுமென்று எண்ணக்கொண்டு தங்கனிடம் வந்திருக்கிறேன். நான் வெகு பலமுள்ளவன். என்னுடைய மகாபலத்தால் என்னிஷ்டப்படி எங்கும் சஞ்சரிக்கவல்லவன். என்மென்றைக்கும் என் கணவராகத் தாங்கள் ஆகவேண்டும். சீதை உங்களுக்கு என்னசெய்யப்போகிறாள், வெகு விரைமும் அவளதுகைமுழுக்க

பவர்கள் உள்ளத்தை நடுங்கச் செய்துகொண்டு காணித்தக்காட்டில் தனிமையாக எப்பொழுதும் சஞ்சரிப்பவன். இராவணன் என் தமையன். அவன் வெகு பலசாலி; அரக்கர்களுக்கெல்லாம் இறைவன். அன்னை யான் விரிவாகவுடைய குமாரன். அவனைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். எப்பொழுதும் தூங்கிக்கொண்டேயிருக்கும் மகாபலம் பொருத்திய கும்பகர்ணனும், ராகாசகுலத்தில் பிறந்தும் வெகு தர்மாத்மாவாய் ராகாச குணமேயில்லாத விவேகனனும், பேரில் கீர்த்தி பெற்ற கரணம், தூஷணனுமாவிய இவர்களைல்லாரும் என் சகோதரர்கள். நான் இவர்கள் எல்லாரையும் விட்டுவிட்டு என்னிஷ்டப்படி சஞ்சரிக்க வல்லவன். இராமரே, நான் தங்களைக் கண்டமாதிரத்தில் தாங்கள் எனக்குப் புருஷனாகவேண்டுமென்று எண்ணக்கொண்டு தங்கனிடம் வந்திருக்கிறேன். நான் வெகு பலமுள்ளவன். என்னுடைய மகாபலத்தால் என்னிஷ்டப்படி எங்கும் சஞ்சரிக்கவல்லவன். என்மென்றைக்கும் என் கணவராகத் தாங்கள் ஆகவேண்டும். சீதை உங்களுக்கு என்னசெய்யப்போகிறாள், வெகு விரைமும் அவளதுகைமுழுக்க

மேத உங்களுக்குச் சரிபாண மனைவியல்லள். நான்தான் தங்களுக்கு ஏற்றமனைவி. ஆகையால் நீங்கள் என்னைமனைவி இப்புகொள்ளுங்கள். கிராமமுள்ளவரும், கெட்டவரும், குறுகியும், சரித்தவழிமுள்ளவரும், மனை தப்பிப்பிடுகின்றார்களே இச்சேதையைத் தங்களுடைய தம்பி லக்ஷ்மணனுடன் சேர்த்து நான் புதிதுவாழ்வேன். அதன்பிறகு என்னைவரே, அநேக மனைகளின் சிகரங்களை யும் அநேக அரணியங்களையும் என்னுடன்கூடப் பார்த்துக் கொண்டு தங்கள் சுகமாகச் சஞ்சரிக்கலாம்” என்றான்.

மயக்கங்கொண்ட ரூர்ப்பணைக இவ்வாறு சொல்லப் பேசுவதில் வெகுசமர்த்ததான இராமர்சிரித்து அவ்வாங்கி லையப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பதினெட்டாஞ்சுருக்கம்.

ரூர்ப்பணை

மூன்று நாடும் அதுபட்டது.

இவ்வண்ணம் காமவலையில் கட்டுண்டு பேசின ரூர்ப் பணையைப்பார்த்து இராமர் செறிதழுது இராமர் கூறிய வலித்துப் பரிசுசமாகக் கூறலுற்றார்:—
மதுமொழி.

“மெல்லியலே, நான் கல்பாணமானவன், இவன் என் மனைவி. உன்னைப்போன்ற மல்லையர்க்கு மாற்றவனைக்கண்டால் சிவபார்க்கன், என் தம்பி லக்ஷ்மணன் மிககல்லவன்; அழகுள்ளவன்; கல்லபாக்கியவான். அவனுக்கு மனைவியில்லை. அவன் ஆதிபலசாலி. அவன் மனைவியைப் பெறும் இன்பத்தை அநியான்; இறுசொய்த்தான். உன்னுடைய அழகான உருவத்துக்கு அவன்தான் சரிபாண புருஷன். ஆகையால் மேருமலையைச் சூரியனுடைய சிவனம் போய் அடைவதுபோல ■ அவனைப் புருஷனாக அடைத் தால் சக்கரத்தி பவமில்லாமல் இருக்கலாம்.” இவ்வாறு

இராமர் சொல்லவே, காமத்தான் மோதித்திருந்த ரூப்
 உடனே அவரை விட்டுவிட்டு வினாவாக வந்த
 மணரிடமேசடி அவரைப்பார்த்து "வெகுநேரமாக உருகும்
 ரூப்பணகை பாடத்த தங்களுக்குத் தருக்த மனைவி
 க்கு மன்னரை காணொருத்தியே. தாங்கனும் என்னுடன்
 வரித்தது. கருமாகத் தண்டலையின் இடமெங்கும்சுரு
 சரிக்கலாம்" என்று சொன்னான். இவ்விதமாகத் தம்மைப்
 பார்த்துச் ரூப்பணகை சொல்ல, பேசுவதில் சமர்த்த
 ராஜிய லக்ஷணை புன்னகையெய்து அவனை கோக்கி
 "தாமரைபோன்ற அழகான நிறமுள்ள
 கருமணர் உயிரி
 மறுமொழி. மாதே, நான் கவதத்தாம் உன்னவனல்
 லன். இன் தமையனாகுடைய தாமன்.
 தாஸுதனான எனக்கு நீ மனைவியாகுவது கன்னுக்கிருக்க
 வில்லை. மிக்க கிறுபெண்ணாகிய நீ உன் மனோதங்களை
 நிறைவேற்றிக் கொள்ள விரும்பின் வெகு பாக்கியசாலி
 யான என் தமையனாகுடைய மனைவி யாகிவிடு. அந்நி
 குருதியும், வெட்டவனும், அழகற்றவனும், சரித்தவயிறுள்ள
 வனும், கிழவியுமாயிருக்கிற சேதையை அவர் கைவிட்டு
 உன்னையே மணம்புரிவார். நிகரற்ற கோரினாயே, வரு
 ணிக்க முடியாத அழகமைத்தவனே, கொஞ்சமாவது பருத்
 தறிவுள்ள ஒருவன், இவ்வித கிராக்கியமான வடிவத்தைத்
 தனக்கு வேண்டாமென்று தன்னிவிட்டு மனிதசாதிதில்
 பிறந்த மாதிரிவிடத்திலும் அன்புடைப்பானு" என்று கூறி
 னார். இதுபரிகாசம் என்றறியும் புத்தியில்லாத, சரித்த
 வயிறுடைய அக்கொடிய ராசுதி அவர் சொன்ன சொல்லு
 உண்மையென்றெண்ணிக் காதலால் மயங்கிச் சேதாதேவி
 டுடன் பர்ணசாணையில் உட்கார்ந்திருத்த, தெவ்வரை
 அடக்கும் திறனுடைய, நிகரற்ற பராக்கிரமமுள்ள இராமரை
 காட்சிசென்று அவரைகோக்கி "இந்த அழகற்ற, வெட்ட
 வட்கவையுள்ள, சரித்தவயிறுள்ள கிழவியை மனைவியாக
 அடைத்திருக்கிறபடியால் தாங்கன் என்னிடம் அளிப்புந்

சூரன்ரீபகாண்டம்.

திரும்பிநீர்கள். மறுவழியாகவே இப்பேதைவை காணினேன் தாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் பித்தனாகிடுமேன். அதன்பிறகு சங்கத்தி பயமின்றி நான் தங்களுடன்கூடச் சுகமாக விரிக்குமேன் " என்று சொல்லி, எரிநிற அக்கினி

போன்ற கண்ணியுடைய அவ்வாக்கி வெகு
கோபத்துடன் உரோகினி கஷ்டத்திரத்தை
ஒரு தாமகேது சிறிச் செல்லுவதுபோல
மான்போன்ற பார்வையுடைய சீதையை
கோக்கி ஓடினான். கரபாசத்துக்கோப்

பாக அவ்வாறு ஓடிவருவம் அரக்கியை வலிமிருத்த இராமர் தடுத்த வெகு கோபங்கொண்டு லக்ஷ்மண னைப்பார்த்து "லக்ஷ்மணா, கொடிய குணமுள்ள துஷ்டர் களுடன் விணியாடல் ஒருபொழுதும் கூடாது. சீதையி னுடைய உயிருக்கு காசம்வரப் பார்த்தது. குருபியும், கொடியவனும், மதம் பிடித்தவனும், வயிறு பெருத்த வனுமான இந்த ராஷ்டிரியை உருவம் குலைத்துவிடு " என்றார். இராமர் அவ்வாறு சொல்ல, லக்ஷ்மணர் சூரப் பணகையைப் பார்த்து வெகு கோபங்கொண்டு தமது

கத்தியை எடுத்த அவனுடைய காதுகளை
ஆம்புக்கும் காதும் அறுத்துவிட்டார். தனது
முகத்தையும் காதும்கொண்டு வெட்டுண்டவுடன் சூரப்ப
ணகை வெகு பயங்கரமாகக் கதறிக்
கொண்டு தான் வந்தவழியாகவே காட்டுக்குள் ஓடினான்.
மகா கோரமுள்ள அவ்வாக்கி அக்கபங்கமடைந்தவுடன்
தேகமெல்லாம் இரத்தம் வழிந்தோட மழைகாலத்தில்
மேகமொலிப்பதுபோலச் சத்தமிட்டுக்கொண்டு தனது
கைகளை மேலே உயர்த்திக்கொண்டு காட்டில் புகுந்தான்.
அதன்பிறகு அவன் கான் என்ற தனது தமையனிருந்த
ஜனஸ்தாபத்துக்குச்சென்று ராஷ்டிரகன் சூழச் சபையில்
பயங்கரமாக விளங்கிக்கொண்டிருந்த அவன் முன்பாக ஆகா
சத்திமிருத்த இடிவிழுவதுபோலப் பேரம் கிழந்தான்.

அதன்மேல் அவன் பலத்தாலும் மோகத்தாலும் சூர்ச்சை யடைந்து அதுதெளிந்தவுடன், அவனுக்கு, தேர லக்ஷ மணர்களோடு இராமர் பஞ்சவடிகில் வந்திருப்பதையும் தான் அங்கபங்கமடைந்த கதையையும் தன்மேல் இரத்த மோடும் வகையையும் மந்தெல்லவர் சமாசாரங்களையும் தெரிவித்தான்.

பத்தொன்பதாஞ்சருக்கம்.

இராமலக்ஷ்மணன் பதினாறு ராஜரத் திவர்களே அடைப்பினது.

உருவங்குலைந்து, இரத்தம் பெருகிக்கொண்டு, தன் முன் கதறிக்கொண்டு வந்துவிழுந்த தனது தங்கையாகிய சூர்ப்பணையையைக் காண்பார்த்து மணம் கொடுத்தது 'எழுந்திரு; உனது பயத்தை யும் கலக்கத்தையும் விட்டு விடு; இவ்வித மாக நீயாரால் உருக்குலைக்கப்பட்டாய் என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லு. ஒரு வருக்கும் எவ்வித உபத்திரவமுந் செய்யாமலிருந்த விஷ மூடைய இருஷணசர்ப்பத்தின் வாயில் விளைவாட்டாது விசரிட்டவன் எவன்? எவன் இவ்விதமாகத் தனது கழுத்தில் காலபாசத்தை வேண்டுமென்று மாட்டிக் கொண்டு அடுத்த இயிஷத்தில் தனக்கு வரப்போகிற திமையை அறியாமலிருக்கிறான்? எவன் இன்று உன்னை இவ்வாறுசெய்து உத்தமமான விஷத்தால்தப் பாணம்பண்ணி னான்? பலமும் பராக்ரமமும்பொருத்தி, வேண்டிய உருக் கொண்டு, இஷ்டமான இடத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, யமனுக்கொப்பாக விருக்கும் நீ இவ்வித அவஸ்தையை யாரால் அடைந்தாய்? தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், மகாத் மாக்களான இருஷிகள் ஆகிய இவர்களுள் மகாவீரியம் பொருந்திய யாவன் உன்னை இவ்வாறு அங்கபங்கம் பண்ணினான்? இவ்வுலகத்தில் எனக்குக்கொடுதல் செய்யுதி

ஆதனியகாண்டம்.

தன்னை ஒருவனாயில்லை, பாகாகாரனை வதைசெய்த ஆதி
 சங்கங்கள் படைத்திருக்கும் இத்திரணனும் இருந்த
 மும். அவனை கிருடன் கலந்திருக்கும் பாலைப் பிரித்து
 அன்னப்பறவை பானம் பண்ணுவது போல, யமனும்
 கொப்பள என் பானங்களால் பிடித்திருந்து வதைக்கி
 றேன். என் பானத்தால் மார்பு பிளக்கப்பட்டு புத்தத்
 தில் என்னும் கொல்லப்பட்ட அவன் தேகத்திலிருந்து
 குமிழிவிட்டோடும் இரத்தத்தைப் பூயிபானது இன்று
 குடிக்கட்டும். அவன் இன்று என்னும் புத்தத்தில் அடி
 பட்டுமான அவன் சவத்தைப் பறவைகள் கூட்டங்கட்ட
 மாக உட்கார்ந்துகொண்டு சந்தோஷமாகக்கிழித்துப் புதித்
 கட்டும். என்னும் இத்தக்கேடு செய்யப்படுபவனை புத்தத்
 தில் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிரசர்கள், ராகசர்கள்
 ஒருவராலும் காப்பாற்ற முடியாது. ஆகையால், மெல்ல
 லாக நீ தெளிவடைந்தவுடன் எந்தத் துஷ்டன் இங்
 வாறு உன்னைக் காட்டில் அவமானப்படுத்தினான் என்
 பதைத் தெரிவி" என்றான்.

இவ்விதமாக வெகு கோபத்தோடு தனது தன்மையன்
 மொழிந்ததைச் சூர்ப்பனவனை ம்குடி, கண்ணுங்கண்ணீரு
 மாக அவனைப்பார்த்துச் சொல்லான் :—“யென்னமான

சூர்ப்பனவனாக மிக அழகிய உருவமுள்ளவர்களாய், ■■■
 சரணாகுமணர பலசாலிகளாய், தாமரைபோல விசால
 ■■■ என்றது. மன்ன கணக்குடையவர்களாய், மரவுரியும்

மான்டோலும் உடுத்து, பழங்களைபுங் கிழங்குகளையும்
 புசித்து, வெகுபரிசுத்தர்களாய், ஜம்புலன்களையுமடக்கித்
 தருமத்தை நடத்தும் தபிகளாய், சந்தர்வ மன்னவருக்
 கொப்பளவர்களாய், ராஜலக்ஷணங்கள் அமைந்த தசாத
 ருடைய குமாரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களென்ற இர
 ண்டு சகோதரர்கள் இப்பொழுது திக்காட்டில் வந்திருக்கி
 றார்கள். அவர்கள் தேவர்களோ அல்லது மனிதர்களோ
 என்பதையான் அறியேன். எல்லா விதலக்டுகளும்மமைத்து

எல்லாவித நடைகளும் பூண்டிருக்கும் ■■■ அழகான தெருபெண் அவர்களுடனிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணின் நிமித்தம் அவர்களால் நான் அநாதையாய் தெரிந்தேன். அப்போதும் ஒருபெண்போல அலமானம் அடைந்தேன். தியனெறியில் ஒருமுகம் அந்தப்பெண்ணையும் அவர்களையும் சண்டையில் கொன்று அவர்களுடைய இரத்தத்தை நான் துரையுடன் குடிக்க விரும்புகிறேன். இதுதான் என் முதல் கோரிக்கை. அண்ணா, நீதான் இதை விவரவேற்றிவைக்க வேண்டும்; அம்மாவர்களுடைய இரத்தத்தையும் சண்டையில் நான் குடிக்கவேண்டும்." இவ்விதமாக அலன்சொல்லக் கேட்ட நான், வெறுகொபங்கொண்டு, யமனுக்கொப்பான மகாபலம் பொருத்திய பதினான்று ராஜசூசர்களைப் பார்த்து "ஆயுதபாணிகளாய் மரவுரி மாரன்றோல் உடுத்த

இரண்டு யனிதர்கள் ஒரு பெண்ணுடன்
 என் ராம இத்தப் பயங்கரமான தண்டகராவியத்
 கையாண்டேன் இத்தப் பயங்கரமான தண்டகராவியத்
 கொலைக் குக்கு வந்திருக்கிறார்களாம், அவர்களையும்
 கட்டியிடும். அக்கொடிய பெண்ணையும் நீங்கள் கொன்

றுவிட்டு வரவேண்டும். அம்மாவர்களுடைய இரத்தத்தை எந்தவகை குடிக்கட்டும். ராஜசூசர்களே, இதுதான் என் தங்கையின் விருப்பம். அவ்விருவர்களையும் உங்கள் பராக் கிரமத்தால்கொன்று இவ்விருப்பத்தைச் சீக்கிரமாக நிறைவேற்றங்கள்" என்று கட்டியிடட்டான். அவ்வாறு கட்டிய இடப்பட்ட பதினான்று ராஜசூசர்களும் காற்றினால் ஓட்டப்பட்ட மேகங்கள்போல இராமரிருத்த இடத்தை நாடிச் சூரப்பனவையுடன் சென்றார்கள். எவ்வளவு ■■■ பாணங்களை அவ்வாக்கர்கள் வைத்திருத்தபோதிலும் வெறு காத்தியாலும் பராக் கிரமத்தாலும் விளங்கும் இராமரை வெல்ல அவர்களால் முடியாதது. கள்ளுகத்தொழுகத்தவிட்டெரியல் காட்டுத்தீவை அணைக்க பாணிகளால் முடியுமா?

இருபதாஞ்சுருக்கம்.

இராமர் தம்மைக்

கொள்ளுந்த பதிலுக்கு ராஜசுத்தியைக் கொண்டும் வதைத்தம்.

பிறகு அப்பயங்கரமான சூர்ப்பணைக அம்வாக்கர்க
 ராஜசுத்தியை யாகக் கொண்டு இராமனுடைய ஆச்சிதமஞ்சேர்ந்து
 இராமன் கண்டது. அவ்விடத்தில் சீதைபுடன் உட்கார்ந்தி
 ருந்த அவ்விருசகோதரர்களையும் அவர்
 கருக்குக்காண்பித்தான், அவர்கள் விதேக

கொத்து இராஜகுமாரியான சீதைபோடும் தமது தம்பி
 லக்ஷ்மணரோடும் உட்கார்ந்திருந்த மகரபலம்பொருத்
 திய இராமரைக் கண்டார்கள். அவ்வாறு வந்த ராஜா
 சர்களையும் சூர்ப்பணைகளையும் இராமர் கண்டு தமது
 பலத்தால் விவாதிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மணரைப்
 பார்த்து, "லக்ஷ்மணா, கொஞ்சகேரம் சீதையைக் காத்
 துக்கொண்டிரு. இவ்விடம் வந்திருக்கும் அரக்கர்களை
 நான் வதஞ்செய்கிறேன்" என்றார். எல்லாமறிந்த இரா
 மர் சொன்னதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணர் "அப்படியே
 யாகட்டும்" என்று சொல்லி அவ்வாறே செய்தார். உட
 னே தர்மரத்னமாலாபிய இராமர் தங்கக்கட்டமைந்த
 தமது பெரிய விஸ்வ நாணேதரிக் கையிற் பிடித்துக்
 கொண்டு அங்கு வந்திருந்த அரக்கர்களைப் பார்த்துப்
 பின்வருமாறு கூறியார்:—"நாங்களிருவரும் தசரதமன்
 னவரின் குமாரர்கள். எங்கள்பெயர் இராம லக்ஷ்மணர்
 கள். எனில் கடக்கமுடியாத இத்தண்டகாரணியத்
 துக்குச் சீதைபுடன் [] வந்திருக்கிறோம். நாங்கள்
 பழங்கணையும் கிழங்குணையும் புசித்துப் புலன்களை அட
 க்வித் தவஞ்செய்துகொண்டு தருமமெறி
 தவறாது இந்தத் தண்டகாரணியத்தில்
 வசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்களைநீதி
 கள் ஏன் இம்சிக்க வந்தீர்கள். இருமிகள்

இராமர்
 ராஜசுத்தியை
 ஓடிவிடும்படி
 சொல்லும்.

கடத்தும் பெரிய யாக்கைக்கு எப்பொழுதும் இடைநீ
 நிவந்தும் பாடுகொடிய உங்களை வதைக்கேவண்டுமென்றது,
 அவர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி, காள் எனது பாண
 ன்களையும் மற்ற ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு இங்கு
 வந்திருக்கிறேன், என்னுடன் போர்புரிய வேண்டுமென்ற
 எண்ணமிருந்தால் இவ்விடமே பின் வாங்காமல் நில்லுந்
 தன். அல்லது இவ்வுலகத்தில் உங்களுக்கு உயிருடனிருக்க
 வேண்டுமென்ற ஆசையிருந்தால் இவ்விடம் விட்டு, சீசா
 சரர்களே, ஓடிவிடுங்கள்," எப்பொழுதும் பிராமணர்களை
 வதைக்கும் குணமுடையவர்களான குலத்தரித்த கை
 யுடைய அப்பதினாளுக்கு தாக்குச்சுக்கும் இராமர்சொன்ன
 சொல்லைக் கேட்டு வெகு கோபங்கொண்டு அவரை
 கோக்கி "மிக்க பெருமைபொருந்திய அரக்கர் கை
 னுக்கு நீ கோபமுண்டாகும்படி கடத்துவிட்டபடியால்
 நீதான் இன்று யுத்தத்தில் எங்களால் வதைக்கப்பட்டு
 உன்னுடைய பிராணனை இழக்கப்போகியாய், ஒருவரைய
 உணக்குப் பலராகிய எங்கள்முன் செருமுகத்தில் எதிர்த்து
 நிற்க என்னபலமுண்டு? அப்படியிருக்க, எங்களுடன்போர்
 புரிய வந்துள்ள உன்னை காங்கள் என்னசொல்வது? எங்
 கள் கையிலிருந்து விடப்படும் கதைகளாலும், குலங்கொ
 ளும், கத்திகளாலும் உனது பிராணனையும் பலத்தையும்
 அவ்வாறே உனது கையிற்பிடித்திருக்கும் வில்லையும் ■
 இழக்கப்போகியாய்" என்று கூறி, வெகு கோபத்துடன்
 அப்பதினாளுக்கு அரக்கர்களும் ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடி
 யாத இராமர்மேல் தாங்கள் கையில் பிடித்
 திருந்த குலங்களை விசைகொண்டு எதிர்
 தார்கள். அல்லிதமாகத் தய்ந்து விடப்ப
 ட்ட பதினாளுக்கு குலங்களையும் இராமர் பொன்னிறைத்த
 பாணங்களைச் செலுத்தித் துணித்தெறித்தார். பிறகு
 வெகு கோபங்கொண்டு இராமர் சூரியனுக்கொப்பாகிய,
 கள்ளையும் துணைக்கும் உர்வையுள்ள பதினாளுக்கு பாணங்க

ஊர் கைபிலெடுத்து, தமது வில்லி ரோக சிறுத்தி அதிம் பூட்டி, அக்ஷரக்கர்களைச் சரிபாகக் குறிப்பிட்டு, இத்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தை விடுவதுபோல விடுத்தனர். தங்க மிழைத்து மின்னிக்கொண்டிருந்த அப்பாணங்கள் வெகு வேகமாகச் சென்று அரக்கர்களுடைய மார்புவிளப் பிளந்து இரத்தத்தில் தேய்த்து இடிமுழக்கம்போலக் கர்ச்சித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தன. அரக்கர்கள் தங்கள் மார்புகள் பிளவுண்டு தேகம் முழுதும் இரத்தமோடப் பரணத்தால் உடம்புகள் துணைக்கப்பட்டுப் பிராணனை இழந்து வெர்வெட்டுண்ட விருகூழ்கள் போலப் பூமியில் சாய்த்தார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு பூமியில் விழுந்ததைக் கண்ட ரூர்ப்பணைக வெகு கோப மடைத்து கிடுகிடுகி அவ்விடத்தில் மிகப் பயங்கரமாகக் கர்ச்சித்தனர். பிறகு அவ்வண்ணம் கர்ச்சித்துக்கொண்டே அவன் வெகு வேகமாகச் சிறிது உலர்த்த இரத்தத்துடன் கரன்முள் சென்று பட்டை சேவப்பட்டுப் பால் வடிக்கும் சபலி விருகூழ்போலத் தகரையில் விழுந்தான். தனது தமையன் முன்பாக அவன் பெருஞ்சுத்தமாகக் கதறினான்; பின்பு முகம்வாடி அழுது கண்ணீர் விட்டான். ராஷாசன் கள் பேரையில் மடித்ததைக் கண்டு அவ்விடம் விட்டோடிப் போன ரூர்ப்பணைக தன் தமையனான கரவிடம் அவர் ஊர் மண்ட விஷயத்தை ஒன்றும் விடாமல் சொல்லினான்.

இருபத்தொன்றாஞ்சருக்கம்.

பதினாறு ராஷாத்தனங்களும் மண்ட செய்தியைக் கான் தனது தங்கவிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ள.

அவ்வாறு மறுபடியும் தன் முன்விழுந்து அழுவின்ற, அழிவுக்குக் காரணமாய் வந்தவனாகிய ரூர்ப்பணைக ஸங்க கான் பார்த்து, அவ்விருந்த நிலைமையைக் கண்டு கோபம் வெண்டவனாகி “எப்பொழுதும் இரத்தநஞ்சம்

பதில் அதிக ஆஸையுள்ள ரூபர்களான ராகுதரர்களை இப்
பொழுதுதான் [] அனுப்பினேனே, அப்
படியிருக்க நீ மதுபடியும் அழலெண்டிய காரணமென்ன?

அவர்கள் என்னிடத்து அதிக அன்பும்
காற்றப்பண விலகாமல் உன்னவர்கள்; உப்பொழுதும்
காண்பதற்குத் திருக்காரணம் என் கண்மையையே காடி கடப்பவர்கள்;
இதில்.

எதிர்த்தவர்களால் கொல்லமுடியாதவர்
கள்; என் கட்டினைக்கு அடக்காதவர்களுமல்லர். அப்படி
யிருக்க என் நீ இப்பொழுது அப்பா, ஐயா, என்று கத
றிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து பாம்பு புரளுவதுபோலப்
புரளுகிறாய்? அதன் காரணமெனக்குப் புலப்படவில்லை;
அதை என் கேட்குகிறும்புகிறேன். உனக்கு காதலுமிய
தான் இருக்கையிலேயே நீ என் அகாதபோல் புலம்பு
கிறாய். எழுத்திரு; எழுத்திரு. உனது பயத்தை விட்டு
கிடு” என்று கூறுவான். கரனால் சரத்தம்பண்ணப்பட்ட
அந்த அடக்காத அரக்கி தனது கண்களைத் துடைத்துக்
கொண்டு தமையனைப் பார்த்து, “காதுகளும் மூக்கும்
வெட்டுண்டு இரத்தஞ் சொரிய என் தங்கனிடம் வந்
தேன். தாங்கள் என்னை அன்பர்கள் சமாதானம் பண்ணி
வைத்தீர்கள். பதினாண்டு ராகுதர விரர்களையும் என்
பொருட்டு அனுப்பினீர்கள். என் மனதைக் களிப்பிக்க
அவர்களை இராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் கதைக்கக்
கட்டினாயிடீயர்கள். கையில் தரித்த சூலங்களையும் கத்தி
களையும் உடைய கோடுகளான அவ்வரக்கர்கள் மார்பைப்
பிளந்து சென்ற பாணங்களால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்
டார்கள். மகாபலம்பொருதரிய அவர்கள் [] கொடியின்
மார்பை பூமியில் விழுத்ததையும், இராமனது ஆச்சரிய
[] செய்கையையும் கண்டு எனக்குப் பெரும்பய முண்ட
டாயிருக்கிறது. என் ராகுதர நிக்கமே,
[] என் பயத்து கடுங்கிக் குலைகுலைக்கிறுக்கி
றேன். காங்கு பக்கங்களிலும் பயங்கரம்

என்று என் உன்னைச் சாணமடைத்தேன். சோகநாயிய
பெருமுதல்களையும் பயமாயிய அலைகையுமுடைய இத்
தத்துக்காரகாதில் முழுவிரிக்கும்என்னை || காப்பாற்ற
மாட்டாயா? அங்கே சென்ற மாயிச பஞ்சவிகாரையி
அரக்கர்கள் எல்லாரும் இராமனுடைய கூர்மையான
அம்புகளால் மடித்துவிட்டார்கள். என்மீதும் அவ்வாட்
கர்கள் மேலும் உனக்குக் கருணை இருப்பதும் இராமர்
முன்பின்று பேர்ப்புரிய உனக்குச் சக்தி இருப்பதும் —
ஊமயானால், இப்பொழுது தண்டகாரணியத்தில் குடி
வந்த இவ்வாக்கர்களு ளோடரியை நீ காசம் பண்ண
வேண்டும். எனக்குச் சத்துருவாயி இராமனை நீ இன்று
கொல்லாவிடில், காண் வெட்கம் மானம் என்பவைகளை
விட்டு நின் கண்முன்பாக என் உயிரை விட்டுவிடுவேன்.
இராமன் முன்பாகச் செருமுகத்தில் கைசியங்களுடன்
எதிர்த்து நின்று பெரும்பேர் செய்ய உன்னால் முடியா
தென்று என் புத்திக்குத் தோன்றுகிறது. நீ கின்ற
கின் மனத்தில் வெகு சூரனாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கி
ருய்; ஆனால் உண்மையாக நீ சூரனல்லன். கின்றிடத்
தில் வீரமுண்டென்பது பொய். மானுடர்க்காரையி இராம
லக்ஷ்மணர்க்கு வின்னால் கொல்ல இயலாதாயின், அரக்கர்
சூரனாகா, வலியில்லாத நீ இவ்விடத்தில் எம்மளம் வசித்
தல்சுடும்? நீ நின் உறவினர்களுடன் தாமசயின்று இந்த
இனஸ்தானத்தை விட்டோடிப்போ, இராமனுடைய பராக்
கிரமத்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் தேவலீயடைந்து மாண்டு
விடப்போகிறது. ஏனெனில், தசாதகுமாரனான இராமன்
வெகு பராக்கிரமமுன்னவன். என்னை உருக்குலைத்த அவன்
தம்பி லக்ஷ்மணனும் அதிக வீரமுன்னவன்” என்றான்.
பெரிய வலிற்றைமுடைய அந்த அரக்கி இவ்வாறு கெட்டுநெ
ரம் புலம்பித் தனது கைகளால் மார்பிலடித்துக்கொண்டு
வெகு துக்கத்துடன் கதறினான்.

இருபத்திரண்டாஞ்சுருக்கம்.

கான் பதினாறாம் சாஷங்கரூடல் புத்தத்திற்குச் செந்தது.

அரக்கர்கள் மத்தியிலிருந்த மகாநாணிய கான், ரூப்பணங்களை இவ்வாறு இடித்திடித்துச் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிக்கமுடியாதவனாகி, அவனைப்பார்த்து "அம்மா, நீ சொன்ன அலமாரன் சொற்களால் எனக் குண்டாயிருக்கும் காலசமாநாசம் போபத்துக்கு அளவேயில்லை. பொங்கி வரும் சமுத்திரத்தைத் தாக்கமுடியாத கரைபோல் அதனை என்னால் சிக்கமுடியவில்லை. என் வீரத்துக்கு மாணுடனாகிய இராமனை காணொரு பொருளாக என்னவெயில்லை. தான் செய்த குற்றத்திற்காக அவன் இன்று என்னால் உதைக்கப்பட்டுத் தன் பிராணனை இழக்கப்போகிறான். ஆகையால், நீ கண்ணீரைச் சொரிவதை அடக்கு; உன் பவத்தை விட்டுவிடு. காளித்து இராமனை அவன் தம்பியுடன் வமன்னிட்டுக்கு அனுப்பி விடுகிறேன். பேரரில் கோடரியால் பிணக்கப்பட்டு உயிர்த்து விழுந்த இராமனுடைய இரத்தத்தைச் சுடச்சுட நீ இன்று குடிக்கலாம்" என்றான். இவ்வாறு அவன் சொன்னதைக்கேட்ட ரூப்பணங்களை வெகு சக்தோஷ மடைத்து சாஷங்கரூடலுக்கு உத்தமனான தனது தலைமறைத் தனது ஸ்திரமற்ற புத்தியினால் மறுபடி புத்தத்தாகுகிறான். இவ்விதமாக முதலில் அவனால் தாழிக்கப்பட்டுப் பிறகு புத்தப்பட்ட கான், தனது சேனாபதியான துஷணனைப்பார்த்து, "அன்பே, எனது சொற்றவருமல் கடப்பவர்களும், ஆஞ்சத்தக்க, வேகத்தை உடையவர்களும், பேர்முத்தில் பின் வாங்காமல் நிற்கும் நிறுள்ளவர்களும், நீலமேகம், போலம்

கான் புத்தத்திற்கும் புத்தப்படல்.

கூரிய தேகத்தை உடையவர்களும், கொடுமைசெய்தலைத் தங்களுக்கு விளையாட்டாகக் கொண்டவர்களும், புலிகள் போலச் செறுக்குன்னவர்களும், பெருவாயும் பெரும்பணமும் படைத்தவர்களும், பாக்ஷிமமுன்னவர்களுமான பதினாறாயிரம் ராக்ஷசர்களைத் தன்மிகேச், என் அன் பனே, [] இரதத்தையும் எனது வில்லையும் பாணங்களையும் வான்களையும் கூரிய பலவேல்களையும் கொண்டு வர, போரில், வல்லோனே, செருக்குற்ற இந்த இரா மனை வதைக்கப் பெருமிதமுள்ள ராக்ஷசர்களுக்கு முதலில் காணே போகிறேன்” என்றான். இவ்வாறு கான்

சொல்லத் துடினான் அகேக வித []
காதுடைய முடைய குதிரைகளைப் பூட்டிச் சூரியனுக்
சதம், கொப்பாகிய காத்தியையுடைய இரதத்

தைக் கொண்டு வந்தான். மேருமலையின் சிகரம்போல் விளங்குவதும், மாற்று வர்த்த தக்கத்தால் இழைக்கப் பட்டதும், தங்கச் சக்கரங்களை யுடையதும், நிறந்ததும், வையேரிய மணிகளிழைத்த துகத்தடிவையுடையதும், தக்கத்தால் இயற்றப்பட்ட மீன்கள், புஷ்பங்கள், மரங்கள், மலைகள், சந்திரன், சூரியன், மய்க்க வஸ்துக்கள், பறவைக்கூட்டங்கள், கசுத்தந்திரங்கள் முதலிய சித்திர வேலைகள் செய்யப்பட்டதும், கொடிசைகளும் வான்களை யு முடையதும், மணிகள் கட்டப்பட்டதும், மிக்க அழகான குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதுமான அந்த இரதத்தின்மேல் கான் வெகு கோபத்தோடு ஏறினான். தேரிலேறி இரதங்க ளும் ஆயுதங்களும் கொடிகளும் செருக்கிய பெரிய சேனை யினுள்ள ராக்ஷசக் கூட்டங்களைப் பார்த்துக் கரளும் தூஷ ணனும் “கடவுள்கள்” என்று சொன்னார்கள். உடனே பெரிய அட்டகாசம்பண்ணிக்கொண்டு வெகு வேகமாகக் கைகளில் கதைகள், பட்டிசற்கள், குலங்கள், கூரிய கோட ரிகள், வான்கள், சக்கரங்கள், மிகவுழகரகப் பிரகாசிக்கும் வல்லவங்கள், ஈட்டிகள், குண்டாந்தடிகள், பெரியவிலுறு

கள், முசுல்கள், அரிவாட்கள், பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமான வச்சிராயுதங்கள் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு கொடிய பதிலுலாபிரம் ராகுசர்கள் கரணுடைய எண்ணப் படி உட்ப்பவர்களாய் ஜனஸ்தானத்தை விட்டுக் கிளம்பினார்கள். பயங்கரமான பரக்கிரமம்பொருந்திய ராகுசர்கள் அவ்வளவு வேகமாக ஒடுவதைக்கண்டு கரணுடைய இரதம் சுற்று விலகி நின்று, சிறிதுகேரம் பொறுத்துச் சென்றது. அதன்பிறகு கரணுடைய அதுமதிபெற்று, பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விராங்கும் வலிமை மிக்க குதிரைகளைச் சாடி வேகமாக ஓட்டலானான். அக்ஷா ரோட்டப்பட்ட சத்துருக்களை வளைக்கும் பரக்கிரமமுள்ள கரணுடைய இரதம் சத்தத்தால் என்டிசைகளையும் நிரப்பிற்று. பெருகு சப்தத்தையுடைய கரணும் மிகச் சிவந்து வயம்போலத் தனது சத்துருவைக் கொல்வதற்கு விரைந்து சீறிக்கொண்டு கன்மறழ்பொழியும் பெரிய மேகம்போல முழங்கிச் சாதினிய இரதத்தை ஓட்டிப்படி ஏவினான்.

இருபத்துமூன்றாஞ்சருக்கம்.

காள் படைவெழுத்தபொழுது உண்டான அபசருக்கள்.

அக்ஷாறு கரணுடைய கொடிய அம்மக்களமான படை செல்லுகையில், ஆகாசத்தில் ஒரு காசுமேகத்தோன்றிப் பயங்கரமாகக் கச்சித்துக் குருமியழை பொழிந்தது. அவன் இரதத்தில் உட்கிருந்த மகாலேகமுள்ள குதிரைகள் புஷ்பங்கள் சொரிந்து தரையாகவிருந்த ராஜமாரக்கத்தில் திடீரென்று விழுந்தன. குரியனுக்களில்செவ்ந்த ஓரத்தையுடைய கொள்ளிக்கட்டையோன்ற ஒரு சுறுப்புலிட்டத் தோன்றிற்று. பருத்த உட-

ஆம் பயங்கரமான தோற்றமுமுடைய பருந்தொன்று வந்து அவன் கொடியபயனுடன் உயர்ந்த தங்கக்கொடிக் கம்பத்தில் உட்கார்ந்தது. வெடித்த குரலையுடைய மாமி சத்தைப்பிழிக்கும் மிருகங்களும் பறவைகளும் ஜனநீ தானத்துக்கருகில் அபகரமாகக் கத்தத் தலைப்பட்டன. சூரியன் உதிக்கின்ற கிழக்குத் திசையில் பெருங்குரலையுடைய பயங்கரமான கரிகள் அரக்கர்களுக்கு அபகருண மாக ஊழியிட்டன. ஜலத்தையும் இரத்தத்தையும் தரித் துக்கொண்டு பயங்கரமான கர்மமேகங்கள் இத்திசன் வச்சி ராயுதத்தால் செதுக்கப்பட்ட மலைகளைப்போல ஆகாசத் தை மூட, பார்ப்பவர்களை மயிர்க்கூச்செய்யும்படியாக ஒரு பெரிய இருள் தோன்றித் திசைகளை யெல்லாம் மறைத்தது. அகாசத்தில் இரத்தத்தால் கிளைந்த துணிபோலச் செக்கச் செக்கத் தோன்றிற்று. மிருகங்களும் பறவைகளும் காணக் கெதிரில் நின்று பயங்கரமாகச் சத்தித்தன, பருந்தும், கோமாயுவும், கழுகும், பயம் வந்துவிட்டதென்பதைத் தெரிவித்துக் கத்தத் தலைப்பட்டன.

எப்பொழுதும் புத்ததத்துக்கு அபசருணமான கரிகன் பயக்காமான தோற்றத்துடன் நெருப்புப் பொறியைக் கட்டுகின்ற தங்கன் வாயைப் பிளந்துகொண்டு படைக் கெடிர்ப்புமகமாக நின்று ஊனையிட்டன, குரியனுக்குச் சமீபத்தில் தலையற்ற முண்டமொன்று கைதப்பேல் ஆகாசத்தில் காணப்பட்டது, அன்று பூரண இல்லாதிருப்பினும் குரியனை இசாரு பற்றிற்று, கொடிய சுழல்காற்று வேகமாக வீசிற்று; குரியனும் ஒளி இழந்து தோன்றினான். இசாக்காஸ் மல்லவாரினும் ஆகாயத்திலிருந்து மின்மினிப் பூச்சிபோல கடித்திசங்கன் உதிர்ந்தன, குளங்குகளில் மீன்களும் பறவைகளும் செயலற்றிருந்தன; தாமரைப் புஷ்பங்கள் வாடிப்போயின, அப்போது குருகங்கள் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் இழந்தன, காந்தில்லா மலே மேகம்போலக் கறுப்பாகப் பூதானினைப்பிற்று, கிரிகன் கூடி யென்று சாத்தப்பித் தந்தின, 'இக்

முழக்கங்களுடன் பயங்கரமான எரிஷயத்திரங்கன் விழ்ந்தன. மலைகளுடனும் காடுகளுடனும் பூமி கிடுகிடு என்று கடுங்கிற்று. இரத்தத்திலிருந்து கர்ச்சித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, கரணுக்கு இடந்தொன் அடித்தது; ஞாய்முழ திற்று; கண்களிலிருந்து நீரோடிற்று; தலைவலி உண்டாகிற்று. இவ்வாறாயும் புத்தியின்மையால் கரன் திரும்பவில்லை, பயங்கரமான இந்த அபசகுனங்களை யெல்லாம் பார்த்துச் சிரித்து, தன் சேனையிலிருந்த சாக்ஷசர்களை

கேட்கும் “பலமுன்னவன் எவ்வாறு

மற்றவர்களை
விவரத்ததை,

ஒரு பொருணாக எண்ண
மரட்டானே அதுபொல் இப்பொழுது

பயங்கரமாக உண்டாகும் இப்பெரிய அபசகுனங்களை நான் ஒருபொருணாக எண்ணுவேயில்லை, கூர்மையான எனது பாணங்களால் கஷத்திரங்களைக் கூட நுகரசத்திலிருந்து கிழி கழிச்செய்தேன், இஷ்டப்பட்டால் நான் யமனையும் சாம்பாடி செய்வேன், செருக்குற்றுத் துள்ளிக் கொண்டிருக்கும் இராமனையும் அவன் தம்பியையும் எனது கூரியபாணங்களால் கொல்லாமல் நான் திரும்பவேமாட்டேன், இராமனும் லக்ஷ்மணனும் மதிமயங்குதற்குக் காரணமான எந்தங்கை அவர்களுடைய இரத்தத்தைக் குடித்துத் தனது மனோரத்தத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டிடும், இதுவரையில் என் சண்டையில் ஒருபொழுதும் தோல்வி அடைந்ததே யில்லை, இது உங்களுக்கு கேரில் தெரிந்த சங்கத்தான், என் பொய்சொல்லுகிறவனல்லன், கையில் வச்சிராயுதம் தரித்து மதம் பிடித்த ஐராவதத்திலேறிச் செல்லுக்கேவெத்திரனைக் கூட நான் செருவில் வதைக்கவல்லவனாயிற்றே! அப்படியிருக்க, இந்த இரண்டு மாண்டர்கள் எனக்கொரு லக்ஷ்யமா?” என்று, அதுபாச்சத்தைக் கழுத்தில் மரட்டிக்கொண்டிருந்த அவ் ஷக்ஷிப் பெரும்படை கரன் இவ்வாறு சொன்னதைக் கேட்டு அடக்காத ஆனந்தமடைந்தது.

இராமருக்கும் கரணுக்கும் கடக்கப்போகிற புத்தத்
தைப் பார்ப்பதற்காக மகாத்மமாக்களாகிய சிஷிகள்,
தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், நித்தர்கள், சாரணர்கள் எல்லா
ரும் அஷ்விடம்வந்து சேர்த்தார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குள்
“இவ்வுலகத்திலுள்ள பசுக்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும்,

இவ்வுலகத்து நன்மையை நாடியிருக்கிற
தேவர்கள் வர்களுக்கும் நன்மையுண்டாகுக. இராமர்
இராமன்
புலஸ்திய வம்சத்தில் பிறந்த அரக்கர்க்கு
காழ்த்தல், செல்வாரையும் புத்தத்தில் வெல்லுக.

சக்கரபுத்ததைக் கைபிறப்பற்றிய விஷ்ணுபகவான் எவ்
வாறு அரக்கனை வென்றாரோ அவ்வாறு இராமர்
அரக்கனை வெல்லுக” என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.
இவ்விதமாகவும் இன்னும் பலவிதமாகவும் சொல்லிக்கொ
ண்டு புத்தத்தைக் காண முயல்கொண்டு தேவதைகள்
தங்கள் விமானங்களில் அமர்வது சேர்த்து ஆயுள் மாய்த
லினால் புத்தத்திற்கு வந்தகொண்டிருந்த அரக்கர்களைக்
கண்டார்கள். கரன் இரதத்திலேறித் தனது பயங்கர
மான சேனையின் முன்வந்து நின்றான். அவன் அவ்வாறு
நின்றதைக் கண்ட, கியேனகாமி, பிருதங்கிரீவன், யக்ரு
சத்திரு, விஹங்கமன், துர்ஜயன், காவிராஷன், பரு
ஷன், காலகார்க்முடன், மேகமாலீ, மகாமாலீ, சர்ப்பாபி
யன், உதிராசனன் என்ற மகாவீரர்களைப் பன்னி
ரண்டு ராக்ஷசர்கள் காணச் சூழ்ந்துநின்றார்கள். தூஷண
னுக்குப் பின்னர், மஹாகபாலன், ஸ்தூலாஷன், பிர
மாதி, திரிசொன் என்ற காங்கு சேனைத்தலைவர்கள் சென்
றார்கள். பயங்கரமான அந்த அரக்கர் பெருஞ்சேனை இராம
லக்ஷ்மணர்களை கோக்கி, அக்காரகள் முதலிய கொகங்கள்
சந்திர சூரியர்களை எதிர்த்துச் செல்லுவதுபோல, அதி
வேகத்துடன் சென்றது.

இருபத்துநான்காஞ்சருக்கம்.

காஞ்சேன் இராமர் சிவநாய அழகுத்துக்கொன்றி
குறையஞ்சன் சென்றிருக்கும்படி லக்ஷ்மணனுக்குக் கட்டினபிடிவிட்டிற்
தாம் புத்தம்பண்ணச் செய்தமாத.

பராக்ரீமமுள்ள கொடிய கரன் இராமரது ஆர்சொ
மத்துஞ்சர் சமீபத்தில் வரும்பொழுது அவர் தமது தம்பி
புடன் அங்குண்டான அபசருனங்களை யெல்லாம் கண்
டார். அப்பயங்கரமான நிமித்தங்களைக் கண்டு இரா
மர் தமது தம்பி லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து
இராமர் லக்ஷ்மண "மகா பஸம்பொருத்தியவனே, எல்லாப்
காஞ்சேனாயக் பிராணிகளையும் ஒழித்துவிடக் கூடிய
காக்க வயல், இப்பெரிய நிமித்தங்களைப் பார்! இவைக
ளெல்லாம் இப்பொழுது ராஜசூரர்கள் கரகத்துக்களக
லே தோன்றுகின்றன. வெகு பயங்கரமாகக் கர்ச்சித்துக்
கொண்டு ஆகாசத்தில் தோன்றியிருக்கும் கழுதை
வர்க்கமான மேகங்கள் இரத்தமழை பொழிகின்றன;
அவைகளைப்பார். புத்தம்பலத்துவிட்டதென்று கனிக்கும்
எனது பாணங்களைப்பார்; அவைகள் சந்தேகஷத்தால்
புகையைக்காலுகின்றன. பின்பக்கத்தில் தங்கத்தகடு தைக்
கப்பட்ட எனது கிற்களும் சந்தேகஷத்தால் கழலுகின்
றன. காட்டில் உள்ள பறவைகள் உலுழிதைப்பார்த்
தால் பிராணபயம் வந்திருக்கிறதென்று தோன்று
கிறது. பெரும்போர் இப்பொழுது கிணையப்போகிற
தென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால், அடிக்கடி துடிக்
கும் கலக்கை கமங்கு வெற்றியுண்டாகு மென்ப
தையும் சத்துருக்களுக்குத் தோல்வியுண்டாகப் போகிற
தென்பதையும் காட்டுகிறது. கிரானே, உனது முகம்

வெரு தெளிவாயும் சத்தோஷகரமான ஒளியை உடைய தாயும் இருக்கிறது. தம்பி லக்ஷ்மணா, நம்மோடு சண்டை செய்ய எத்தனித்து வருகிறவர்களுடைய முகம் காத்தி யற்று அவர்களுக்கு ஆயுள் போய்விடும் என்பதைக் காட்டுகிறது. கொடிய செபல்களைப்பிரியும் ராகுசர்க ளுடைய கர்ச்சையோடுகூட அவர்களது பெரியின் முழக்கமும் கேட்கின்றது. புத்திமானாடிரூக்கப்பட்டவன் தனக்கு ஆபத்து வரப்போகிறதென்று எப்பொழுதுசந்தி கிக்கிறானோ அப்பொழுதே அனை வருமுன்னரே தடுக்க வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் பண்ணவேண்டியுண்டோ? அப் பொழுதுதான் அவனுக்கு தன்மையுண்டு, ஆகையால் நீ உன்னைநிற் பாணங்களையும் விற்களையும் கித்தமாக எதித் துக்கொண்டு வைத்தெழியோடு நான்குபக்கங்களிலும் மர மடர்ந்து ஒருவரும் எளிதில் அணுகக்கூடாத அம்மலையின் குகையில் போயிரு. என்பேச்சை நீ தட்டக்கூடாதென்று காணுங்களைக் கட்டலாயிடுகிறேன். ஆகையால், நீ தாமதிக் காமல் உடனே செல். ■ ரூரணன்பதிலும் வீரணன்பதி லும் இவ்வரக்கர்கள் எல்லாரையும் ஒருவனாகவே வதைக்க வல்லமையுள்ளவன் என்பதிலும் ஐயமேயில்லை. ஆனால் இவ்வரக்கர்களெல்லாலாயும் காண தனியாய் வதைக்க விரும்புகிறேன்” என்று சொன்னார். இவ்விதமாக இராமர் சொல்லியதைக் கேட்டு, லக்ஷ்மணர் வில்லையும் அம்பையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு சீதைபுடன் ஒருவராலும் அணு கக்கூடாத குகையொன்றைச் சேர்த்தார். லக்ஷ்மணர் அவ்வண்ணம் சீதையை அழைத்துக்கொண்டு குகை சேர, இராமர் “காம் சொன்னபடி நமது தம்பிகடத்தி னான்” என்று சத்தோஷமுடைந்து நமது கவசத்தை பெடுத்து அணிந்துகொண்டார். அக்கிணிக்ஞ்சு சமமான கவசத்தைப் பூண்ட இராமர் இருட்டறையில் விளங் கும் புகையில்லாத கெருப்புப் போலப் பிரகாசித்தார். அவர் கையில் வில்லை எந்திப் பாணங்களைத் தெரித்து

இவர்களுக்குள் நடக்கப்போகிற புத்தத்தைப்பார்க்க மகாத்துமாக்களாகிய தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், சித்தர்கள், சரசனர்கள், மகாத்துமாக்களாகிய முனிவர்கள், உலகத்திலுள்ள முக்கியமான பிசுமரிலிகள் எல்லாகும் அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்பொழுதியா தீமாக்கள் ஒன்று

தேவாதிதன் பசுக்கள் அந்தணர்கள் இன்னும் இவ்வயல்
கீழே தலை கத்தின் நன்மையைக் கருதியிருக்கப்பட்ட
வர்களுடைய எல்லாருக்கும் சேஷம்-முண்டாகும்.

மும், சக்கரபாணியான விஷ்ணுபகவான் எவ்வாறு அகர
வீரர்களை வென்றாரோ அதுபோல இராமரும் புலஸ்திய
வம்சத்தில் பிறந்த ராஜகூடர்களையெல்லாம் வெல்லட்டும்”
என்றார்கள். அன்றையும் அந்நூலுந்த ராஜரீஷிகளும் சித்தர்
களும் அந்தணசிரேஷ்டர்களானடைய கூட்டங்களும் வெகு
ஷியப்புவன் “கொடிய செடிகளெழியும் அரக்கர்க
பதினாறுபாம்போ ; இராமர் ஒருவர் ! இவர்களுக்கும்
யுத்தம் எவ்வாறு நடக்கப்போகிறதென்பதைப் பார்க்க
வேண்டும்” என்றார்கள். இவ்விதமாக ராஜரீஷிகளும்,
சித்தர்களும், பிராமணோத்தமாகாரின் கூட்டங்களும், தேவ
தைகளும் வெகுஷியப்புவன் தங்களை தங்கள் விமானங்
களில் காத்தன்கொண்டு நின்றார்கள். செருக்களத்தில் பெரு
மிதத்துடன் இராமர் சித்தபாதக்களைய பிராணிகளெல்லாம்
பயத்தால் ஓடிவிட்டன. மாசற்றசெயலுள்ள இராமருடைய
ஒப்பற்ற உருவம் அப்போது பிறகபாணியாகிய ருத்திர
மூர்த்தியுடைய உருவம்போல மிகப் பயங்கரமாக விளங்
கிற்று. அரக்கர்களை வெகு கம்பிரமாகக் கர்ச்சித்துக்
கொண்டு, பயங்கரமான களையணிந்து, ஆயுதங்களைக்
கையிலேந்தி, கொடிகளை எடுத்தன்கொண்டு, அவ்வாச்சித்
மத்தைய நாளிருபக்கங்களிலும் வந்து குழந்தை. அச்சமய

அரக்கர்
நோயை வந்த
குழல்.

ததில் அரக்கர்களில் லெர் சிங்கம்போலக்
கச்சித்துக்கொண்டும், ஒருவரை கோக்கி
ஒருவர் அட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டும்,
விற்களை வளைத்துக்கொண்டும், அடிக்கடி
கொட்டாவிட்டுக்கொண்டும், வெகு பயங்கரமாகப் பல
வித சத்தங்கள் பண்ணியும் பேசிகளை அடித்தும் அக்காண
கத்தை ஒலிக்கச்செய்துகொண்டும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்
கள், காட்டில் உள்ள மனிதர்களும் மிருகங்களும் அச்சத்
தத்தைக்கேட்டு கடுங்கிச் சத்தமற்ற இடத்தைக்காடிப் பின்
னே திரும்பிப் பாராமல் ஓடினார்கள். கடலுக் கொப்பான
அப்பெருந்தாளை அடக்கவிதமாக அடித்தங்களைத் தரித்துக்
கொண்டு வெகு கம்பீரமாகவும் அதி வேகமாகவும் இரா
மரை எதிர்த்துவந்தது. புத்தத்தில் அல்ல இராமர்
கரணரூபக்கவகிலும் பார்த்து புத்தமுயற்சியுடன் கா
னுடைய சையியம் தம்மை எதிர்த்து வருவதைக் கண்
டார். கடனே அவர் வெகுநேரத்துடன் அதிசீக்கிரமாக
அவ்வரக்கர்களை வதைக்கும்பொழுட்டுத் தமது வில்லை
வளைத்துப் பயங்கரமான பாணங்களைத் தூண்டத்தில்
இருந்து எடுத்துவைத்துக்கொண்டு சித்தமாக நின்றார்.
அப்போது அவர் கற்பரந்தத்தில் உண்டாகும் அக்
கிளிபோல விளங்கினார். அவ்வித காதலியால் விளங்கும்
இராமரைக்கண்டு வனந்தவதைகள் கூட கடுங்கினார்கள்.
கேரபத்துடன் நின்ற இராமருடையதோற்றம் தனது
டைய யாதத்தைச் சிதைக்கவந்த பிறைபாணியினுடைய
தோற்றம்போலக்காணப்பட்டது. விற்களையும், ஆபரணங்
களையும், கொடிகளையும், அக்கொளிக்கொப்பானகாந்தியுடைய
கவசங்களையும் தரித்து விளங்கும் பித்தலுணர் சேனை
ரூரிரோதய காலத்தில் ஆகாயத்தில் தோன்றும் நில
மேகங்களின் கூட்டம்போலக் காணப்பட்டது.

இருபத்தைத்தாஞ்சருக்கம்.

கரைய சேலுக்கும் இராமருக்கும் நடந்த பழைய வுத்தம்.

கரன், தன்முன்னேபோன சைரியத்துடன் இராமரு
கடைய சூழ்ச்சிமத்துக்குச் சென்று, அவ்வி
இராமரை
சுதந்தரம், டத்தில் பனவசையடத்தும் பராக்ரீம
முன்ன இராமர் வையில் வில்லெத்தி வெகு
கோபமாக நிற்பதைக்கண்டான். அவரைப் பார்த்தவுடன்
கரன், வில்லையும், பரணங்கனையும் கையில் எடுத்து உயர்த்
திக்கொண்டு, அவருக்கு நெருக்கமாக இரத்ததை நடத்த
ம்படி “ருட்டு, ஓட்டு” என்று சாரதியை கோக்கிப் பெருஞ்
சத்தமாகக் கட்டினாயிட்டான். கரனுடைய உத்தரவுப்படி,
இராமர் வில்லைப்பிடித்துக்கொண்டு தனிமையாக நின்ற
இடத்திற்குக் குதிரைகளைச் சாரதிக்கடத்தினான். அவ்வாறு
கரன் இராமருக்கு எதில் சென்றதை அவன் மத்திரிமரர்க
ளான அரக்கர்கள் வந்து அட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டு
வந்து அவனைச் சூழ்ந்துவின்றார்கள். அரக்கர்கள் மத்தியில்
கரன் இரத்தத்திலிருந்து கசுத்திரங்கன் மத்தியில்
அங்காரன் உதித்ததுபோல் வியங்கிற்று. பிறகு, கரன்
பெரிய அட்டகாசம் செய்துகொண்டு, ஒப்பற்ற காத்தியால்
விளங்கும் இராமர்மேல் ஆயிரம் பாணங்களைத் தோடுத்
தான். அவ்வண்ணமே, மற்ற அரக்கர்களும் வெகு கோபத்
துடன் வில்லெத்திப் பயங்கரமாக நின்ற இராமர்மேல்,
அவரை வெல்ல முடியாதென்பதை அறிவாமல், பலவித
சஸ்திரங்களைப் பொழிந்தார்கள். அன்றியும் அவ்வாக்கீ
கள் வெகு மானத்துடனாவ் கோபத்துடனும் பெருங்கதை
களையும், சுத்திகளையும், குலங்களையும், பிராசங்களையும்,
அரிவாடகளையும், கோடிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு
இராமரை எதிர்த்தார்கள். நீருண்ட மேகம்போன்ற கரிய
தெகங்களைவிடைய ராகுசர்கள் மிஸர் அட்டகாசம் பண்

ஆரணியகரண்டம்.

ணிக்கொண்டு, தங்கள் பலத்தின் செருக்கால் இரதங்களை
 ஹம் குதிரைகளிலும் ஏறி, ஒடிவந்தெதிர்
 அச்சுக்களுக் கும் த்தார்கள். நில் இராமரை யுத்தத்தில்
 இராமருக்கும் வெல்லவேண்டி மலைகளின் சிகரங்கள்
 யுத்தம், பொன்ற யானைகளைச் செறுத்திவந்தார்
 கள். அன்றிரும், அவ்வாக்கர் கூட்டங்கள் அநேக மேகங்
 கள் கூடி இமயபர்வதத்தின்மேல் மழையைத் தாளைதா
 ளையாகப் பொழிவதுபோல் இராமர்மேல் சரவருஷங்க
 ளைப் பொழிந்தார்கள். அவ்வாறு அரசுக்காரால் விடப்
 பட்ட மிகக் கூர்மையான ஆயுதங்களை யெல்லாம் ஆயுதஞ்
 டைய வெண்ணங்களை முடிந்தையும் சமுத்திரம் அடக்கிக்
 கொள்வதுபோல் இராமர் தமது பாணங்களால் அடக்கி
 னார். வந்திராயுதத்தால் தாக்கப்பட்ட பெரியமலை எவ்வா
 றுவருத்தமடையாராட்டாதோ அதுபோல இராமருடைய
 தேகம் அரசுக்கள் செபத்திய பயங்கரமான காதலியு
 டைய ஆயுதங்களால் பிளக்கப்பட்டும் கொஞ்சமேனும்
 வருத்தத்தை அடையவில்லை. ஆனால், மெய்ம்முழுதும் நுபு
 தங்கள் பாய்ந்து இரத்தமோழிக்கொண்டிருந்த இராமர்
 சாயக்காலத்தில் சிவந்த மேகங்கொல்லமுடப்பட்ட சூரியன்
 போலவிளங்கினார். இம்மாதிரி அநேக ஆயிரம் அரசுக்கள்
 இராமர் ஒருவரைச் சூழ்ந்து நெரி புரிவதைத் தேவர்
 களும், கந்தர்வர்களும், சித்தர்களும் பெரிய ரிஷிகளும்
 கண்டு ஆக்கப்பட்டார்கள். பறந்த இராமர் வெகுக்கூபங்
 கொண்டி தமது வில்லைச் சக்கரமாகவளைத்து அதனின்றி
 ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாதனவும், சகிக்க முடியாதன
 வும், காலபாசத்துக் கொப்பாறினவும், கழுமீன் இறகு கட்
 டப்பட்டனவும், பொற்கட் டமைத்தனவுமான அநேக
 பாணங்களை நூற்றுக் கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காக
 வும் விளையாட்டுப்போல விடுத்தார், அவ்வாறு இராமரால்
 விளையாட்டாக விடப்பட்ட பாணங்கள் காலதூல் விசப்
 பட்ட பாசங்கள்போல அரசுக்களுடைய உயிர்களை உறிஞ்

சத் தலைப்பட்டன. அவைகள் ராஜாசர்களுடைய தேவைகளைப் பிளந்து அவர்களுடைய இரத்தத்தில் தேவல்களாக அகரத்தில் இளம்பும்பொழுது கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினியைப்போல விளங்கின. ராஜாசர்களுடைய பிரச

னைகளைப் போக்க இராமருடைய கூர்
இராமர்
ராஜாசர்களைக்
கொண்டன.
மையான பரணங்கள் அவருடைய வில்லி
விருந்து கணக்கில்லாமல் வெளிப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தன. அவைகளால் அவர்

அன்று கடந்த புத்தத்தில் அரக்கர்களுடைய விற்களையும்,
கொடியின் துணிகளையும், கவசங்களையும், தலையிலையும்,
அபரணங்களானந்த தேவல்களையும், யானைத்துணிகளை
யை ஒத்த துடைகளையும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்
கணக்காகவும் துணித்தெறித்தார். அன்றியும், சாரதிக
ருடன் அழகாகப் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இரத்த
தில் பூட்டியிருந்த குதிரைகளையும், பாகர்களுடன் யானை
களையும், குதிரைகளுடன் குதிரை விரர்களையும், பாஸாட்
களையும் இராமர் கொண்டு, எல்லாரையும் யமன்
மாளிகைக்குழுப்பினார். வெகுநேரம்மையான முனைகளும்
கொளுக்கிக்ருமுடைய கர்வியம், நாரசம் என்ற பரணங்
களால் தேகம் முழுமையும் பிளங்கப்பட்ட ராஜாசர்கள்
வருத்தமடைந்து பயங்கரமாகக் கதறத் தலைப்பட்டார்கள்.
அரக்கர்சேனை இவ்வண்ணம் இராமருடைய கூர்மையான
சரங்கனால் துணிபட்டுத் தீப்பெட்டெரியும் உலர்த்த காடு
போல் சிதிலும் செனக்கியும் அடைபயிலில், பயங்கர
மான பலம்பொருந்திய அரக்கவிரர்கள் இராமர்முன்
ஒடிவந்து வின்று அவர்மேல் குலங்களையும், கத்திகளையும்,
கோடரிகளையும்விசைகள. புறபாக்கிரமமுன்ன மகாவீர
ரான இராமர் அவைகளைத் தமது பரணங்களால் மாற்றி
புத்தத்தில் அவர்களுடைய தலைகளை அறுத்து உயிரையும்
வாங்கினார். அரக்கர்கள் தலையறுபட்டுக் கவசங்களும்விற்க
ளும் கண்டிக்கப்பட்டுக் கருடனுடைய இறக்கைகளின் காத்

ரூல் விருஷங்கள் சாய்க்தரற்போலப் பூமியில் விழுந்தார்கள். இவ்வண்ணம் அநேகராதஷசர்கள் மடிந்தபிறகு மிகுத் திருந்த அரசர்கள் இராமரால் விடுக்கப்படும் பாணங்களைச் சலிக்கமுடியாமல் வருத்தி, வெகுதுயரமடைந்து, ■■■

விடமேரடி, அவனைச் சரணமடைந்தார்கள். அவர்களால் லாஸையும் தூஷணன் மறுபடி திரட்டித் தைரியப்படுத்தி, தன்வில்லை எடுத்துக் கொண்டு கோபங்கொண்ட யமனைப்போல

தூஷணன்
இராமரை
எதிர்த்தான்.

இராமரை எதிர்த்து அதிகேசுமமாக ஓடி வந்தான். முதலில் அடிபட்டித் திரும்பிவந்த அரசர்கள் தூஷணனுடைய சர்ப்பால் பயமொழிந்து ஆச்சர, பீனை, பாறை முதலியவைகளைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு இராமரைகொக்கி ஓடினார்கள். மகாபலம்பொருத்திய சிலர் ரூலம், கதை, பாசங்களைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு இராமர்மேல் பாணங்களையும் மற்ற நுயுகங்களையும் மழை பொழிவதுபோலப் பொழிந்தார்கள். சிலர் மாங்களைக் கணக்கில்லாமல் பிடுங்கி விசிறார்கள். வேறுசிலர் பாறை களையும் மலைகளையும் பிடுங்கி வருஷித்தார்கள். இராமருக்கும் அவ்வரசர்களுக்கும் பார்ப்பவர்கள் மாரிர்கூச்செறி வும்படியாக நுச்சரியமும் பயங்கரமுமான புத்தம் அன்று கேர்த்தது. அரசர்கள் எல்லாரும் வெகு கோபமடைந்து இராமரை மறுபடியும் காங்கு பக்கங்களிலேயும் சுற்றிக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு தம்மைச் சுற்றிக் கொஞ்ச மேனும் இடை வெளியில்லாமல் என்டிசைகளிலும் பாணங்களைப் பொழிந்துகொண்டு ராகுசர்கள் நிற்பதை வெகு பலசாலியான இராகவர் கண்டு, கோபங்கொண்டு, பயங்கரமாகக் கர்ச்சித்து, அவர்கள்மேல், அதிககாந்தியை உடைய கத்தர்வாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தார். உடனே சக்கரம்போல வளைந்த அவருடையவில்லினின்றும் பாணங்கள் ஆவிரங்கணங்காக வெளிப்பட்டன. பத்துத்திசைகளிலும் இராமருடைய பாணக்கட்டங்கள் வெள்ளிடை

பின்னி நிர்ம்பின. இராமருடைய பாணங்களால் மாண்ட அரக்கர்கள் அவர் பாணங்களை எவ்விதமாக எடுத்த வில்லில் தொடுத்துவிட்டார் என்பதை அறியவில்லை. இராம பாணங்களால் உண்டான இருள் ஆகாசத்தையும் சூரியனை யும் மூடினது. இராமர் மேலும்மேலும் பாணங்களைச் சொரிந்துகொண்டே வந்தார். பாணங்கள் வில்லிலிட்டுக் கிளம்பியதும், அரக்கர்களை வதைத்ததும், அரக்கர்க ளுடல் பூமியில் விழுந்ததும் எல்லாம் ஒரே காலத் தில் உண்டாயின. பாணங்களாலும் சாக்ஷரப் பூணங் களாலும் பூமி மூடிவிட்டது. இராமருடைய பாணங்க ளால் அனைக்கப்படும், குத்தப்படும், பிளக்கப்படும், தறிக்கப்படும் ஆயிரக்கணக்காய் உயிரிழந்த சாக்ஷரர்கள் அங்கங்கு காணப்பட்டார்கள். அப்பொழுது போர்க்குளம் தலைப்பாலை தரித்த தலைகாலாலும், அங்கதங்க ளணிந்த புஜங்களாலும், பற்பல ஆபரணங்களாலும், அறுபட்ட முழங் கால்களாலும், அடைகளாலும், பிணக்கப்பட்ட குதிரைகளாலும், யானைகளாலும், அநேக இரதங்களாலும், துவளங்காலாலும், சாமரைகளாலும், குடைகளாலும், ஆலவட்டங்களாலும், இராமபாணத்தால் அண்டிக்கப் பட்ட அநேகவித குலவாளாலும், படடிசங்களாலும், கத்திகளாலும், கிதறுண்ட பிராசங்களாலும், கோடரிக ளாலும், துகளாக்கப்பட்ட கற்களாலும், சேதிக்கப்பட்ட அநேகவித பாணங்களாலும் விளைந்து பயங்கரமாக விருந்தது.

இருபத்தாறஞ்சருக்கம்.

தருணன் வந்த.

தனது ஸாஸியங்கள் இவ்வாறு கொல்லப்பட்டதைத் தருணன் பார்த்து பெரு வேதமுடையவர்களும் பராக்

ஆரணியகாண்டம்.

கிரம முன்னவர்களும், எனிடில் வெல்ல முடியாதவர்
களும், போர்முகத்தில் புறங்காட்டாதவர்களான ஐயா
விரம் அரக்கர்களை இராமருடன் போர்செய்யக் கட்டளை
யிட்டான். அவர்கள் களஞ்சுபக்கங்கிலும் குழந்து
கொண்டு இடைவிடாமல் இராமர்மேல் பாணங்களையும்,
சூலங்களையும், பட்டிசங்களையும், கத்திகளையும், மலைகளையு
ம், மாங்களையும் மறைப்பாழிவதுபோலப் பொழிந்தார்
கள். உயிரை அழிக்கவுல்ல மலை மாங்களின் வருஷத்
தைத் தர்மாத்தாமரவாகிய இராமர் பாணங்களால் மாற்றி
னார். அம்மாமரமொன்றுத் தழைத்துவிட்டு நிகழப்போன்ற
இராமர் அரக்கர்கள் எல்லாரையும் வதை செய்யவேண்டு
மென்று கண்களை மெழித்துப்பார்த்துப் பெரும் கொப
மடைகதார். அவ்விதமாக அவர் கோபமொன்று,
கொழுந்துவிட்டெரியும் திப்போய விளங்கி, தூஷணன்
மேலும் அவன் சையத்தின்மேலும் சாமரரிப்பொழிந்தார்.
அதைக்கண்டு அரக்கர் படைத்தலைவனாகிய தேவவகா
அழிக்கும் திறமுள்ள தூஷணன் கோபங்
கொண்டு இருக்கொப்பான பாணங்களை
இராமர்மேல் விடுத்தான். இராமர்
கிணந்து அரிவாள்பிடிப்பார்வையுடைய பாணங்களைக் அவனது
பரிமாண வில்லை வெட்டி. களஞ்சு பாணங்களைக் அவ
னுடைய காந்து குதிரைகளையும் கொன்றார். குதிரை
களைக் கொன்றபின் அவர் ஓர் அர்த்தசந்திரபாணத்தால்
சாரதியின் தலையைவெட்டி, இரண்டு பாணங்களைத் தூஷ
ணன் மார்பின்மேல் எய்தார். விவஸற்று, இரதம் அழிந்து,
குதிரைகளும் சாரதியும் மாண்டு வின்ற தூஷணன்,
மலையின் சிகரத்தை நிர்த்ததும், பெரற்புணைமத்ததும்,
தேவர்கள் படையை களம் பண்ணக்கூடியதும், கூர்மை
யான இருப்பாணி தைக்கப்பட்டதும், அநேக சத்துருக்
களைக் கொன்று அவர்களுடைய கொழுப்பு வழியப்
பெற்றதும், வச்சிராயுதம்போல் வலியமைத்ததும், பகை

வர்களுடைய நகரங்களைத் துணரக்கும் ஆற்றலுடையதும், மகாகாலம் போன்றதுமான கதை ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வெகு கொடிய எண்ணத்துடன் இராமனாரோ

க்கி ஒடினான். அவ்வாறு ஓடியதும் அக் கொடிய அரக்கனுடைய வுபரணங்கள்

பூண்ட கைகளிசண்டையும் இராமர் இரண்டி பரணங்களால் கண்டங்கண்டார். அப்போது கைகளிலிருந்து நழுவின திண்ணிய கதை இத்திரன் கொடி அறுபட்டு விழுந்ததுபோலப் போர்க்களத்தில் விழுந்தது. மருப்பொலித்த மதயாலைபோலத் தூஷணன் இரண்டு கரங்களும் வெட்டுண்டு போர்க்களத்தில் சுருண்டு விழுந்தான். அவன் மாண்டுவிழுந்ததைக் கண்ட பிராணிகளெல்லாம் “கல்லகாரியம், நல்லகாரியம்” என்று இராமனைத் தோத்திரம் பாண்ணை. அப்போது சேனைத் தலைவர்களான மகாகபாலன், ஸ்தூலாக்ஷன், மகாபலம் பொருத்திய பிரமாதி என்பவர்கள், காலனுடைய பரசத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கோபமடைந்து, இராமரை வதிர்த்தார்கள். மகாகபாலன் ஒரு பெரிய குலத்தையும், ஸ்தூலாக்ஷன் ஒரு பட்டிசத்தையும், பிரமாதி ஒரு கோடரியையும் எடுத்தும் கொண்டு சென்றார்கள். இவ்விதமாகத் தம்மை நோக்கி ஓடியதும் அபக்கர்களை, வீட்டுக்குவரும் விரும்பினதை முகங்கொண்ட டைக்குமாறுபோல, இராமர் தமது கூரிய பாணங்களைச் செலுத்தி உபசரித்தார். அவர் மகாகபாலனுடைய தலைபைப் பிளந்து, பிரமாதியின் உடலில் அனலில்லாத பாணங்களை அழுத்தி, ஸ்தூலாக்ஷனுடைய கண்களைக் கர்மையான பாணங்களால் பொத்தினார். அவர்கள் அடியற்றமரம்போல் பூமியில் விழுந்தார்கள். அவ்வாறே தூஷணனுடைய ஐயாயிரம் போர் வீரர்களையும் இராமர் கொப்பொண்டு ஐயாயிரம் பாணங்களை விடுத்த வமனுடைய மாளிகைக் கழிப்பினார். தூஷணன் மாண்டதையும் அவனைச்சேர்ந்த ஐயாவி

தம் வீரர்கள் மடிந்ததையும் கரண்கண்டு மகாபலம்பொருத்
திய தனது சேனைத் தலைவர்களை கோக்கி "அற்ப மன்னிட
ஞா இராமனால் தூஷணனும் அவனைச்சேர்ந்த வீரர்க
ளும் பெருஞ்சேனையுடன் போரில் கொல்லப்பட்டார்கள்.
ஆகையால், நீங்களெல்லீரும் பலவிதமான ஆயுதங்களைச்
செலுத்திச் சீக்கிரம் இராமனை எப்படியாவது கொன்று
விடுங்கள் " என்று அட்டளைவிட்டான். இவ்விதமாகச்
சொல்லிவிட்டுச் கரன் வெருகோபமாக இராமரை கோக்கிச்
சென்றான். அஸனுடைய சேனைத்தலைவர்களான மகாபலம்
பொருத்திய கெயனகரமி, பிரகுககிர்வன், யசுரத்தாரு,
விஹங்கமன், துர்ஜயன், சரவிராகுன், பருஷன், கால
கரீரமுகன், மேகமாவீ, மகாமாமி, ஸர்ப்பாகியன், உதிரா
சுன்ன என்னும் பன்னிருவர்களும் தங்கள் சேனைகளோடு

எதிர்த்துச்சென்று இராமமேல் உத்த
சேனைதலைவர் வதை. சரங்கனைச் சொரிந்துகொள்ளுர்கள்.

இவ்வண்ணம் தன்னோடு பொருக்குவந்த
கரனுடைய எஞ்சியபடைபை வெரு காத்தியையுடைய
இராமர் தங்கமும் ஸவாமும் இழைக்கப்பட்டு அக்கினி
போலப் பிரகாசிக்கும் தமது பாணங்களால் வதைத்
தார். புகையற்ற கொருப்புச்சீபாலஜயிக்கும் பொன்னி
ழைத்த அப்பாணங்கள், இடிகள் பெருமரங்களை நாசம்
பண்ணுவதுபோல, அவ்வரக்கர்களை நாசம்பண்ணின. ஒரே
தடவைபில் இராகவர் தாறு ராகுசர்களை நூறுகண்ணிகளை
விடுத்தும் ஆயிரம் அரக்கர்களை ஆயிரம் கண்ணிகளைவிடுத்தும்
மாய்த்தார். இவ்விதமாகப் போர்க்களத்தில் இராமபா
ணங்களால் தங்கள் கவசங்கள் பிளந்து, சூபாணங்கள் குலை
ந்து, வீற்கள் சின்னபின்னமாய் ஒடிந்து, மெய்யெல்லாம்
இரத்தம் வழிய, அரக்கர்கள் மாண்டுவிழுந்தார்கள். தலை
மயிரலிழ்த்த தேகம் முழுதும் இரத்தம் ஒழுக மாண்டு
இடந்த ராகுசர்களால் அப்போர்க்களம் தருப்பைப்
புற்கள் பரப்பப்பட்ட வேதிகைபோல விளங்கிற்று.

ஜீ-ம் சருக்கம்.

அப்போது ராஜசுப்பினங்கள் நிறைந்து இரத்தத்தாலும் நினத்தாலும் சேருகவிருத்த அப்பயங்கரமான காடு காத்துக்கொப்பாக இருந்தது. பயங்கரமான செயல்கள் புரிந்துவந்த பதினாலாயிரம் அரசுக்கள் இவ்வண்ணம் பதாபியாகப் பொருத மானிடராகிய இராமபொருவரால் மடித்தார்கள். அப்பெருஞ்சேனையில் மிகுந்தவர்கள் மகாரதனான கரணம் திரிசுரனுமே. இவர்களுக் கெதிராகத் தெவ்விராகிய இராமர் நின்றார். கொடிய பாளிகளும், மகா பலம்பொருந்தியவர்களான மற்றைய அரசுக்களெல்லாம் பொருக்களத்தில் லக்ஷ்மணருக்கு முன்பிறந்த இராமர் னாயால் மரண்டார்கள்.

இவ்வாறு பெருமபேரில் மகாபலத்தையுடைய இராமர் அரண்மனையுடைய பெரும்படை முழுதையும் கொன்றதைக் கான் : ன்ரு ஒரு பெரிய இரத்தத்தில் ஏறி வந்திரா புதத்ததைக் கைவிற்பித்தாசு செல்லும் இத்திரன்போல இராமர்மூவ் சென்றான்.

இருபத்தேழாஞ்சருக்கம்.

திரிசுரன் காட்ட.

கான் அவ்வாறு இராமரை எதிர்த்துச்செல்லுவதை அவனுடைய சேனைத்தலைவனான திரிசுரன் பார்த்து அவனிடமேழவந்து பின்வருமாறு சொன்னான் :—“என்னை, இக்காரியத்தைச் செய்யக் கட்டளைபிடு. இதில் நீ புகவேண்டாம், கான் பலம்பொருந்திய இராமனைப் பேரில் விழுத்துவதை நீ பார், கான் என் ஆபுதத்தைத் தொடங்கிச் சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லுகிறேன். ராஜசுக்கள் எல்லாராலும் னதைக்கப் படவேண்டிய இராமனை கானே வதைக்கிறேன், கான் அவனுக்குப் பேரில்

ஆரணியகாண்டம்.

யமனாகிறேன். அல்லது அவனாவது எனக்கு யமனாகுமாம். ஆகையால், நீ இப்போது சண்டைசெய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்தை அடக்கிக்கொண்டு எங்கனிருவருக்கும் கடக்கும் சண்டையை நின்று பார். பின்பு இராமன் மாண்டதைக்கண்டு களித்து ஜனஸ்தானத்துக்குத் திரும்பு; அல்லது நான் மாண்டபிறகு அவனுடன் சண்டைசெய்யப் போர்க்களத்திலிறங்கு.” இவ்வாறு திரிசிரன் தனக்கு மாணகாலம் நெருங்கிவிட்டதாற் சொன்ன சொல்லைக் கான் கேட்டுச் சந்தேகமடைந்து “அப்படியேயாகுக; நீ முதலில் யுத்தத்துக்குச் செல்” என்று சொல்லவே, திரிசிரன் இராமசோடு போர்புரியப் போகிறான். குதிரை பூட்டப்பட்டிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த தனது இரதத்திலேறி மூன்று சிகரங்கொடியுடைய மயையொன்று செல்லுவதுபோலத் திரிசிரன் இராமரை எதிர்த்துச் சென்றான். அவன் ஒரு பெரிய மேகம் மழை

கிணத்த அந்துபி ஒலிப்பது போலப்
திரிசிரன் பெரெலி செய்தான். அவ்வாறு தம்மை

தொக்கிவரும் அரங்கோ இராகவர் கண்டு
கூர்மையான அம்புகளால் அவனைத் தாக்கினார். அவ்
விருவர்களுடைய யுத்தம் வெகு பலம்பொருத்திய யானை
வும் கிங்கமும் போர்புரிந்ததுபோலத் தோன்றிற்று.
பின்பு திரிசிரன் இராமர் கெற்றியில் மூன்று கூர்மை
கூர் அம்புகளை எய்தான். அதைக்காண்டு இராமர் வெகு
கோபம் அடைந்தபோதிலும் அதை வெவியில் காட்டிக்
கொள்ளாமல் அவனைப் பார்த்து “ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!
வெகு பராக்ரீமசாலீயராகவும் சூரனுசுயமிருக்கும் தாகுச
னுடைய பலம் எவ்வளவு அதிகம்! உன்னுடைய பரணங்
கன் என் கெற்றியில் புஷ்பங்கள் பண்ணுங் காயத்தைப்

பண்ணிவிட்டன! காலிப்பொழுது என் கில்லிலிருந்து விடுக்கும் பாணங்களை நீ ஏற்றுக்கொள்" என்று சொல்லி, சர்ப்பங்களுக்கு கொப்பாண பதிகுன்கு பாணங்களை வெரு கோபத்துடன் திரிசிரன் மார்பில் எய்தார். அன்றியும், கொஞ்சம் சாய்க்க முனைகளுள்ள காங்கு பாணங்களை விடுத்துப் பரக்கிரமசாலியாகிய இராகவர் அவ்வாக்க ளுடைய காங்கு குதிரைகளையும் கீழே விழச்செய்தார்; எட்டுப் பாணங்களைச் செலுத்தி இரத்தத்தில் முற்புறத்தில் உட்கார்க்கிருந்த சாதியை விழத்தினார்; ஒரு பாணத் தால் இரத்தத்தின்மேல் கட்டியிருந்த கொடியைத் துண்டித்தார். பின்பு, உடைந்துபோன ரத்தத்தை விட்டிழந்தி ஓடிவரும் திரிசிரனுடைய மார்பில் அவர் அநேக பாணங் களை எய்தார். அவைகளைச் சகிக்கடிமுயரமல் அவன் மயக்கக்கொண்டான். அதன்பிறகு வெருவேகமாகச் செல்

திரிசிரன் லும் மூன்று கூர்மையான அம்புகளை, ஸவருபத்தை அறியக்கூடாத இராகவர்,

வெரு கோபத்துடன் விடுத்து, அவ்வாக்க ளுடைய மூன்று தலைகளையும் கொய்தெறித்தார். அவ ளும் இராமபாணங்களால் வெட்டுண்டு உயிரிழந்து தன் தலைகள் முன்னேவிழத் தானும் இரத்தத்ததைக் கக்கிக் கொண்டு பூமியில்விழுந்தான். இன்னும் மிருகத்திருந்த கரனுடைய சைரியத்திலுள்ள அரக்கர்கள், புலியைக்கண்டு பயந்தோடும் மான்கள்போல, போர்க்களத்தில் சிற்காமல் ஓடினார்கள். அவ்வாறோடுகின்றவர்களைக் கான் வெரு கோ பத்துடன் திருப்பி, சந்திரனை எதிர்த்து இராகு ஒடுவது போல, இராமரை எதிர்த்துப் போனான்.

இருபத்தெட்டாஞ்சருக்கம்.

இராமர் காதுவய தேவ அழித்த அகம் சாநிலைக் கொன்றது.

திரிசிரனுடன் தூஷண னும் யுத்தத்தில் மாண்டதைக் கண்ட கரன் இராமருடைய பராக்ரமத்தைப் பார்த்துப் பயத்தான். மகாபலம்பொருந்திய கரன் யாரும் கெடுக்க முடியாத தனது பெரிய அசக்கப் படையும் திரிசிர தூஷணர்களும் இராமர் ஒருவரால் மாண்டதைக்கண்டு துன்புற்று, நமசி இந்திரனை எதிர்த்துச் சென்றதுபோல, இராமரை எதிர்த்துச் சென்றான். கரன் தனது பலமான வில்லை

காணெற்றி இரத்தத்தில் தோய்த்து கோ
கரன் பங்கொண்ட விஷசர்ப்பங்கன்போல் விளங்
யுத்தம், கும் பாணங்களை இராமர்மேல் விடுத்தான்.

அவன் தேறிலேறி, அடிக்கடி காணெயிருத்துத் தெரித்துக்கொண்டு, ஆயுதப் பறிற் றி மிகுதியின் செருக்கால் ஆயுதங்களை வெளியில் காட்டிக்கொண்டு, போர்க்களத்தில் சுற்றித்திரித்தான். அன்றியும், மகாதனு கரன் எண்டிசைகளையும் தனது பாணங்களால் முடினான். அதை இராமர் பார்த்துத் தமது பரவிலைக் கையிலெடுத்து, மேகம் மழையைப் பொழிவதுபோல, கெருப் புப் பொறி கக்குகின்ற சிக்க முடியாத பாணங்களைப் பொழிந்து, ஆகாசத்தைக் கொட்டமேறும் இடைவெளி இல்லாமல் மறைத்துவிட்டார். இவ்விதமாக இராமரும் கரனும் விடுத்த கூரிய பாணங்களால் ஆகாயம் முழுதும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் மூடப்பட்டது. இருவரும் ஒருவரோ டொருவர் சினக்க யுத்தம் பண்ணும்பொழுது பாணங்களின் சமூகத்தில் மறைந்து சூரியன் பிரகாசிக்க வில்லை.

கரன், கொஞ்சம் விரைந்த கூரிய முனையுள்ள காலீவம், காசாசம் என்ற பாணங்களால், மகாகுத்தைத் தாற்றுக்கொலால் குத்துவதுபோல, இராமரைத் தாக்கி

னான். அன்றியும் அவ்வாக்கன் கையில் வில்லுடன் இரத்த
தில் உட்கார்ந்திருத்தது, கையில் பரசுத்தைப்பிடித்துவந்த
யமன்போல், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தோன்றிற்று.
தனது படை முழுவதையும் கொன்ற இராமர் வெகு
பராக்கிரமசாலி என்றாலும், அவர் அப்பொழுது கொஞ்
சும் களைத்திருந்ததாகக் கரன் எண்ணினான். சிங்கம்
போலச் செருக்கடைத்து கடந்த காளை இராமர் பார்த்து
ஒரு சிங்கமானது அற்ப யிருகத்தை எவ்வா மெண்
னுமோ அவ்வாறு கருதினார். அவ்வண்ணம் நிற்கும்
இராமரோடு, அத்துப்பூச்சி கெருப்பில் விழுவதுபோல்,
கரன் தனது சூரியனுக்கொப்பான பெரிய
இராமருடைய சதத்துடன் போர்புரிய வந்து சேர்ந்
தான். உடனே அவன் தனது கைவன்மை
யைக் காட்டும் விதமாக மகாத்துமாவாகிய

இராமர் பிடித்திருந்த வில்லை அதில் பூட்டிய அம்பு
டன் இரண்டாக வெட்டினான். மறுபடி அவன் இடிக்
கொப்பான ஏழு பாணங்களை எடுத்து வெகு கோபத்து
டன் இராமருடைய மர்மஸ்தானங்களை கோக்கி விடுத்தான்.
சூரியனுக்கொப்பான பிரகாசமுடைய இராம
ருடைய கவசம் அப்பாணங்களால் வெட்டுண்டு கீழேவிழத்
தது. அதன்மேல் கரன் ஆயிரம் பாணங்களை ஒப்பற்ற
பராக்கிரமமுள்ள இராமர்மேல் விடுத்து அட்டகாசம் பண்
ணிதான். அப்பாணங்களால் தேகம் முழுதும் அடியுண்டு
வெகு கோபங்கொண்டு போர்க்களத்தில் சிந்த இராமர்
புகையற்ற அக்கினிபோல விளங்கினார். பிறகு, சத்தருக்
களை அடக்கும் இராமர் தமது பகைவனாகிய கரனை உடனே
முடித்துவிடக்கருதி வெகு கம்பீரமாக ஒலிக்கும் மற்றொரு
வில்லை எடுத்து வானேற்றினார். அது விஷ்ணுவின் வில்;
அகஸ்தியரால் இராமருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. புகழ்
பெற்ற அந்த வில்லை இராமர் கைபிடுவதிடத்துக்கொண்டு
கரனை எதிர்த்தார். கொஞ்சம் விளைந்த முனைகளும்

பொன் இறகுகளுமுள்ள பாணங்களை இராமர் பெரு
கோபத்துடன் விடுத்துக் கரணுடைய கொடியைப் போர்க்
களத்தில் அறுத்துத்தள்ளினார். அந்த அழகான தங்கக்
கொடி வெட்டுண்டு மேலே விழுந்தது தேவர்களுடைய உத்
தரவின்படி சூரியன் பூமியில் விழுந்ததுபோன்றிருந்தது.
போரின் ஹண்மையையறிந்தகான் அதைக்கண்டு கோபம்
கொண்டு, மதயானையைத் தாற்றுக்கோலால் குத்துவது
போல, இராமர் மார்பில் காண்பாணங்களை அழுத்தினான்.
கான் வில்லிலிருந்து விடுக்கப்பட்ட பாணங்கள் தைத்
துத் தேகமெங்கும் இரத்தமோட நின்ற இராமர் பெருங்
கோபங்கொண்டார். உடனே வில்வித்தையில் முதல்
வாரண இராமர் தமது பராபில்லைக் கைபிலேத்தி காணெ
றித்து இலக்காக ஸ்தூபாணங்களை எய்தார். அவைகளில்
ஒன்று கான் தலைபிலும், இரண்டு அவன் கைகளிலும்,
மற்றைய அர்த்த சந்திரன்போன்ற மூன்று பாணங்கள்
அவன் மார்பிலும் தைத்தன. பிறகும் அதிக பராக்கிரம
முள்ள இராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு கண்மேல் சூரிய
னுக்கொப்பான பதின்மூன்று பாணங்களை விடுத்து, ஒன்
ருல் அவனது இரத்தத்தின் ஹுத்தடி
யையும், காங்கு பாணங்களால் காங்கு
குதிரைகளையும், ஆளுவது பாணத்தால்
காரதியின் தலையையும், மூன்று பாணங்களால் இரத்தத்
தின் பாரையும், இரண்டு பாணங்களால் அச்சையும், வங்கி
ராயுதத்துக்கொப்பான பல்லிரண்டாவது பாணத்தால்
அவனுடைய வில்லையும் வெட்டி, பதின்மூன்றாம் பாணத்
தால் அவன் உடலையும் வினையாட்டாகத் துளைத்தார். அப்
பொழுது கான் வில்முறிந்து, இரதமழிந்து, குதிரைகளும்
காரதியும் மாண்டு, கையில் கைதையை விடுத்துக்கொண்டு
தரைபில் குதித்தான்.

மகாரதரணிய இராமர் இவ்வாறு செய்த ஆச்சரிய
காரியத்தைத் தேவர்களும் மகரிஷிகளும் கண்டு

வளித்துக் கைகடப்பித் தங்கள் தங்கள் விமர்சனங்களிலிருந்
தபடியே அவரைத் துதித்தார்கள்.

இருபத்தொன்பதாஞ்சருக்கம்.

இராமர் வரதுவய பாவங்களைக்கூறி அவன் கலைமாத் துண்டித்தது.

இராமமற்றுக் கதரபாணியாகத் தம்முள்வந்து கின்ற
கண்ணிப்பார்த்து அதிக தேஜசுடன் விளங்கும் இராமர்
வெகு மிருதுவாக அவன் கொடிய செயல்களையெடுத்துக்
காட்டினார்:—“இரதஜைகரக பதாதிகள் பிரம்பிய பெருஞ்
சேனையின் உதயியால், நீ உலகத்திலுள்ளார் யாவரும்
அருவருக்கத்தக்க கொடிய செயலைச் செய்
இராமர் கண்ணி
படியல், துவந்தாய். ஒருவன் இம்முவுலகங்களுக்
கும் நசனாக இருப்பினும், கொடியவ
னாகவும் பரவமான காரியங்களைச் செய்கிறவனாகவும் இருந்
தால் அவன் கேஷமமாக வாழமாட்டான். உலகத்துச்
கொவ்வாத கொடிய செயல்கள் செய்யும் பாவியை,
கொடிய பரிமைய வதைப்பதுபோல், எல்லாரும் வதைப்
பார்கள். எவனொருவன் உலோபத்தன்மையால் பாபங்
களைப் பண்ணிக்கொண்டு அதிக இலாபத்தின் இச்சை
யால் தான் செய்வது பாபமென்றறியாமல் இருக்கிறானே
அவன் ஐஸ்வரியத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டவனாய், ஆலக்
கட்டியைப் புசித்து அறணை மாண்டிவிடுவது போல,
சீக்கிரம் மாள்வான். தருமத்தை நடத்திக்கொண்டு தன்
டகாரணியத்தில் வசித்துவரும் தபசிகளைக் கொன்றத
னால் உலகத்து என்ன இலாபம்? உலகத்தார் வெறுக்கும்
கொடிய செய்கைகளைச் செய்யும் பாவிகள் ஒருபொழுதும்
கேஷமமாக இருக்கமாட்டார்கள்; வேறற்ற விருஷமும்போல்
அழிந்துவிடுவார்கள். விருஷங்கள் பருவத்தில் புஷ்பிப்
பதுபோல, நாவத்தொழிலைச்செய்பவன் ஒவ்வொருவனும்